

- 28. Βασίλειος Δ. Έμμαουήλ, Χαλ. 2.—
- 29. Δημ. Π. Κάρκας, Αθηνών. 50
- 30. Βρασίδης Κ. Δεκαβάλλας, Πειραιώς » 1.—
- 31. Φηή Κ. Τσιοντάρα, Λαμίας. 2.—
- 32. Ανώνυμος εκ Κων)πόλεως. 1.40

Τὸ ἄλιν μέχρι 28 Αὐγούστου εἰ εἰ δρ. 75,40

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλ- λάξουν : Τὸ Τριανταφυλλέτιο Μπουκετάκι μετ' τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρον, Χρυσὸν Στέφανον καὶ Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ — τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι μετ' τὴν Εὐφοριώ- να, Νίκον Θ. Ἰατροπόυλον καὶ Ἀνεμοστρό- βιλόν — ὁ Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανὸς μετ' τὴν Κρητικὴν Σημαίαν καὶ Ναυτοπαίδα — ὁ Βαθικλῆς μετ' τὴν Χρυσορράαν Πακτωλὸν καὶ Κόδρον — ὁ Λοξίας μετ' τὴν Γλυκεῖαν Ἑλ- πίδα, Ἑλένην Τριανταφυλλίδου καὶ Ροβέρ- τον Γυϊσκάρδον — ἡ Ἀνδριάνη Ν. Βλασο- πούλου μετ' τὴν Ἀρτεμιδα Σ. Ἀραβιαντινὸν, Ὁραϊὰν Κέρκυραν καὶ Ἑλένην Πράσινα — τὸ Σόος κ' ἔλα μετ' τὴν Μέλλουσαν Καλ- λιτέγγιδα καὶ Κοκοπέπλον Ἡδὸ — ἡ Ἀ- γριάδα μετ' τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας — ἡ Περίλυτος Κερκυραία μετ' τὴν Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν καὶ Χειμωνιάτικην Διακάδαν — ἡ Πόση Ν. Μάνση μετ' τὸν Μάρκον Θ. Συ- νδρινόν — ὁ Ροβέρτος Γυϊσκάρδος μετ' τὸν Γουλιέλμον Τέλλον, Κίδρον καὶ Ἀστέρα τοῦ Βέργα — ὁ Μαῦρος τῆς Βενετίας μετ' τὴν Θεοφανὸν καὶ Ναυτοπούλαν — ὁ Ζιλ-Βλάς μετ' τὸ Πικ Νικ, Νοσταλγὸν Ἑλλάδα καὶ Μικρὸν Πιανίσταν — ὁ Νικόλαος Δεκαβάλ- λας μετ' τὴν Κόρην τῆς Βουνοῦ, Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας καὶ Μενεξεδένιαν — ἡ Ἑλλη- νικὴ Ναυαρχίς μετ' τὴν Διγναίαν Ἀθηναῖν, Χειμωνιάτικην Διακάδαν καὶ Ναυτοπού- λαν — ἡ Νίτσα Ἀλεξανδροπούλου μετ' τὴν Σαλονικτικὴν Ἑλῆν, Βελούδω Κ. Παπα- γιάννη καὶ Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Ἀδικημένος μετ' τὸν Ἀρκετόρον, Ναυτοπού- λαν καὶ Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ — ἡ Φι- λώδοχος Ἑλληνίς μετ' τὸ Πικ Νικ, Ἀγγελι- κὴν Δάρα καὶ Δερουχέτην — ἡ Νεφελώδης Νῆξ μετ' τὴν Ἑλλίδα τῶν Δυστυχῶν, Κικὴν Πιπινουπούλου καὶ Πηδὴ οὐλάν — ὁ Στρα- τηγὸς τοῦ Βατερλώ μετ' τὸν Ἀρκετόρον, Μπουμπουνιμένον Μυαλδ καὶ Μαράθωνειον Δρομέα — ἡ Ἑλένη μετ' τὸν Κερανοῦ μετ' τὴν Ἀρ- θοπαῶλιδα τῆς Βερόνης, Φεγγυβαλὴν Ἀγγού- λαν καὶ Ροδοφωτισμένην Ἀσίαν — τὸ Φι- λέρμον Ἰον μετ' τὸν Μικρὸν Διάβολον καὶ Ἰωάννην Γρέν — ὁ Χρυσόμαλλος Ἄδων μετ' τὴν Ἀνδριάνη τῆς Ἐρήμου καὶ Κάμερ Σύδα.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διά- πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν ([EE] δι' ἑκατὸν γράφεις περὶ τοῦ Ἑράνου καὶ διὰ τὴν περιγραφήν τῆς ἐκδρο- μῆς.) Σόλων Διμακόπουλον (ἔστειλα.) Ἐω- θινὸν Ἄστρον (καλῶς ἤθελε!) Θάλλουσαν Μυ- ροσίην (χαριτωμένον τὸ γραμματάκι σου) χαίρω δι' εἰς τὸ ἔτις θὰ μεταφέρῃ τὰς ρίζας σου καὶ θὰ θάλλῃ ἐπὶ. . . Ἑλληνικὸν Ἐδάφους, ἀρ- οῦ μάλιστα εἶνε ἐξαδέλφη σου καὶ τόσον ἀγαπητὴ.) Πλοίαρχον Ἀν Γκὸ (ναί, ἂν δημοσιεύσῃς τίποτε περὶ Ἑράνου, στείλ' μου τὸ γὰ τὸ ἰδῶ.) Σπουδαῖον Ἄνθρωπον, Ζεβὰν (ῥαφα τὰ θέματα τῶν φωτογραφιῶν σου, καὶ τὰς ἀναμνήσας εἰς τὸ « Ἄστρον Βραβεῖον » θὰ με- τρώνται μόνον ὅσα πέρνει κανεῖς, καὶ ὄχι ὅσα δὲν πέρνει, τιθέμενος ἐκτὸς διαγωνισμοῦ.) Κα- πετὰν Γακουμῆν ([EE] πολὺ μου ἤρεσεν ἡ πρῶτη ἐξ Ἀθηνῶν ἐπιστολή σου, ἡ περιγραφή τοῦ ταξιδίου, ὁ χωρισμὸς, ἡ στιγμή τῆς ἀφίξεως, ἔλα ζωηράτα : εὖγε, πολὺ ἐυχαρίστω, ὅτι σ' ἔβλεπα εἰς τὸ γραφεῖόν μου.) Φραγκλῖνον (τὸ

αὐτὸ λαμβάνεις ἐνωρίτερα;) Ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας (ὄχι, δὲν ἐπιτρέπεται ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν, δύο φορᾶς, διότι δὲν ἔχει κανένα λό- γον σοῦ ἐπέρασεν ἡ ποικίλος;) Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν (εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα (σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον) καὶ εἰς ἐμὲ ἤρσεν ἀρκετὰ τὸ ἀλληγορικὸν σου ποίημα, μολοντὶ ἔχει μερικὸς πλατεϊασμὸς : ἡ πείρα θὰ σε διδάξῃ, καὶ γράφῃς πλέον εὐσύννοπα καὶ περιεκτικὰ.) Στήριγμα τῆς Μητρὸς (χαίρω πῶς κρατεῖς τὴν ὑπόθεσίν σου) βελίω, καὶ ἀπὸ τὸ Σχολεῖον θὰ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ τὸ κάμῃς, διότι ἡ ἀλληγογραφία ἐπιτρέπε- ται.) Ἀγγουρολογιώτατον (οἱ πλοῖσι θὰ δώ- σου πολλά, οἱ πτωχοὶ ὀλίγα) τὸ ζήτημα εἶνε νὰ δώσῃς ὄλοι, λαμβάνοντας γνῶσιν τοῦ πράγματος καὶ ἐνδιαφερόν δι' αὐτὸ : ἀνεγνώσθη καὶ τὸ διή- γημά σου : ἀλλὰ πῶς : τὸ ἔδωκε καὶ σοῦ τὸ ἀν- τέγραψαν;) Θεαγέτην ([EE] μου ἤρσαν πολὺ αἱ ἐντυπώσεις σου ἐκ τῶν λεμβοδρομιῶν αἱ προ- τάσεις περὶ Μ. Μυστικῶν δημοσιεύονται μετ' τὴν σειρὰν τῶν, καὶ ἀναλόγως τοῦ χώρου τὸν ὅποιον διαθέτω : ἀρκετὸν ἐνίοτε, ἀλλὰ πάντοτε δημοσιεύ- ονται.) Γουλιέλμον Τέλλον ([EE] μετ' πολὺ ἐν- διαφέρον ἀνεγνώσθη τὴν περιγραφήν τῆς ἐκδρο- μῆς σου εἰς Κάλκικον, τὸν ὅποιον κάλαμος ἂ δύναται νὰ περιγράψῃ : παρατήρησ' ἀπὸ εἶδος ἔτους προβάσεις πολὺ εἰς τὸ γράψιν ἀπετη- σεις προκίτων μίαν χάριν, τὴν ὅποιαν δὲν εἶχες ἄλλοτε.) Ἀνθοπαῶλιδα τῆς Βερόνης (χαίρω πῶς ἔγινες καλὰ) Γαρταριῶν τῆς Παρασκώνης ([EE] ἔχεις δίκαιον, ὅτι τὸ πρῶτον ὁ τυπο- γράφος, καὶ δὲν ἐπρότερε.) Φερασίην Βαρκού- λαν, Τριπίτιον Ἀπολλῶνα (δημοσιεύω τρεῖς προτάσεις ἀντὶ πέντε τοῦ καθενοῦ, ὅσας δὲν ἔχω πολὺν τόπον ἐνοεῖται ὅμως δι' παραλείπω καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μὴ ἀνταλλάσσόντων, τῶν κερρηνημένων κτλ.) Ναυτοπαίδα, (ἐν ἡ δύο ἐλ- πίζω νὰ δημοσιευθῶν.) Ζήνων τὸν Στωϊκὸν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας : ἡ ἀπάντησίς σου ἐλήθη καὶ ἔγινε δεκτὴ.) Θερνίην Βροχίην (ναί, μου ἤρσε τὸ ταξιδίόν σου.) Ἐμερᾶλ- δαν (πολὺ κομψὰ τὰ ἐπισκεπτήριά σου μετ' τὸ ψευδώνυμον : εὖγε!) Χικιὴν Μαργαρίταν (ἀπέστειλα καὶ τὸν ἐξαδέλφον σου.) Νασταλι- γὸν Ἑλλάδα ([EE] διὰ τὴν ἐνθουσιώδη ἐπιστο- λήν, μετ' ἡς συνώδευες τὴν ψῆρόν σου.) Κιθα- ροῦδον Ἀπόλλωνα (κατενοουσιασμένον μετ' τὴν ἰδέαν τοῦ Ἑράνου.) Πῶς-μὲ-λένε (καὶ παρό- μιον θὰ γίνῃ, καὶ ἀκόμη καλλίτερον) θὰ ἰδῆς.) Κίμων Ρινάλδην (ἔλαβον.) Παρθενικὴν Καρ- διαν (εὐχομαι νὰ μου γράψῃς γρήγορα δι' ὁ ἀ- ἀδελφός σου ἀνέρωτες ἐντελώς.) Ἐρμιόνην Τολιοπούλου (τὸ ἔστειλα ἐκ νέου.) Ὁραϊὰν Κέρκυραν (μετ' μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα ἐπι- στολήν σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ὁ κ. Φαί- δων σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ἑκατὸν γράφεις διὰ τὸν Διαγ. ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ψευδωνύμων, νομίζω δι' ἡ διαφορά τῶν θεμάτων δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν : ἕκαστος θὰ κριθῆ ἀναλόγως τῆς εὐ- σφίας, μετ' τὴν ὅποιαν ἡμῶρες νὰ ἐκμεταλ- λευθῇ τὸ ψευδώνυμον του.) Φαγᾶν, Φθινο- πωρινὴν Νύκτα (ἐλήθησαν.) Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Δεσαρδαλιν (σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου.) Καραγιωλῖνη, Ἀντίο Μαστέλο (ὁ Ἀγγουρολογιώτατος, νομίζω, δὲν μου ἔγραψεν ὄνόματα ὅταν διετύπωσε τὴν κα- ταγγελλίαν ἐκείνην) ἐγὼ δὲ ἀπήνησα δι' αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει : εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς κρίνω δι' ἡ βλέπω, μὴ ἐξετάζουσα ποῖος τὸ ἔκαμε τὸ ἴδιον ἀπαντῶ τώρα καὶ εἰς σέ : βλέπεις λοιπὸν δι' αἱ τριούτου εἶδους καταγγελλίαι δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν, ἀρ' οὐ δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὰς ἐξελέγω ἔγω νὰ κάμω μετ' χιλιάδες παι- διὰ, καὶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου!) Πυθα- γόραν τὸν Σάμιον (τοὺς περιμένω : ἡ Κικὴ ἐξόρη πάρα πολὺ, διότι δὲν τὸ εἶχε.) Ἀσκλη- πιδίην, Μιχαὴλ Παρασκώκη κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Αὐγούστου, θάπαντῆσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 18 Ὀκτωβρ.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύν νὰ γραφεῖ- τὰς λύσεις τῶν ἐπισημασμένων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς τιμὴν 50, ὅν ἔκαστος περιεχὲται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται 20.

Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Ἀύσεων.

Κατὰ τὰ ἐν σελίδι 299 προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ φυλλαδίου τοῦτου ἄρχεται νέος Διαγωνισμὸς (61ος) Ἀύσεων Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

306. Δεξιγρίφος.
Τὸ πρῶτον ἐπιφώνημα
— Ἡ κατὶ μυθολογικόν, —
Τὸ δευτέρον μου σύνδεσμος,
Τὸ τρίτον ἀριθμητικόν.
Τὸ σύνολόν μου ὄνομα
Ἄνδρος πολὺ κοινόν.

307. Στοιχειώδης γρίφος.
Τί με ὠρελεῖ ἡ βία
Εὐ νὰ βγάλω Ὀ νὰ βάλω ;
Ὅτι το βρῶ ἐπὶ τῆς Ἀραβίας
Καὶ με τῶνα καὶ με ἄλλο !

308. Ἀναγραμματισμὸς.
Ἐγὼ καλῶ, ἐγὼ σιωπῶ, ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλησῃς,
Κ' εἶμαι σπουδαία δύναμις, ἂν μάναγραμματισθῇς.

309. Αἶνιγμα.
Ἐντὸς τοῦ θαλακκίου σου θὰ μ' ἔβρῃς ἂν ζητήσῃς,
Εἰς τῆς θαλάσσης τὸν βυθὸν κ' ἐκεῖ θὰ μ' ἀπαντή-
σῃ καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. [σρ]
Ἄν καὶ πολὺ σημαντικόν, — ἀρ' οὐ χωρὶς ἐμοῦ
Ἄδύνατος θάπέβαινε κ' ἡ ὑπαρξίς Θεοῦ, —
Δὲν ἔχω ὑπερβῆναί !

310. Γωνία.
Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν διάσχετον ποιητήν.
+ **** = Φυτόν.
* + *** = Σχήμα.
** + ** = Πηλόν.
* + *** = Ἐντομὸν.
+ *** = Αὐτοκράτωρ.

311. Μυστικὰ Ἐρωτήσεις.
Ὁ Διδάσκαλος : — Εἰ μέρος τοῦ λόγου εἶ-
νε ὁ
Ὁ Μαθητὴς : — Ἐπιθετον τριγενεῖ καὶ τρι-
κατάλητον.
Ὁ Διδάσκαλος : — Ἐπιθετον ; ! ! Διαιτί ;
Ὁ Μαθητὴς : — Βίβλια ἰδοὺ τὰ τρία γένη :
ὁ
Ὁ Διδάσκαλος : — Μὰ παιδί μου, τί λές ;
τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ἄνθρωπος, τὸ θηλυκὸν ψάρι,
καὶ τὸ οὐδέτερον φρούριον !

312. Κρυπτογραφικόν.
1234546789 = Ἐπώνυμον μεγάλου ἀνδρός.
2346 = Κάτι, ὄχι πραγματικόν.
3429 = Ἰερὸν.
4627623 = Γεωργικὸν ἐργαλεῖον
54629 = Νῆσος.
645789 = Τεχνίτης.
78329 = Νῆσος.
8546 = Σπλάγγιον.
954678 = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

313. Ἑλληνοπόδημον.
αἰσιον-αἰσιων-α-αα αἰσιον
Βεσάλη ὑπὸ τοῦ Σφοδρ Πιττακοῦ

314. Γρίφος
Τὸ
Πα τρ εἶδος εἶδος εἶδος εἶδος
εἶδος εἶδος εἶδος
Βεσάλη ὑπὸ Ζωγράφου τοῦ Θαλασσινοῦ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Βυσιτωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔσχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἰνε προκληρωτέαι δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἐναντι Χρυσοπηλαγωγίας

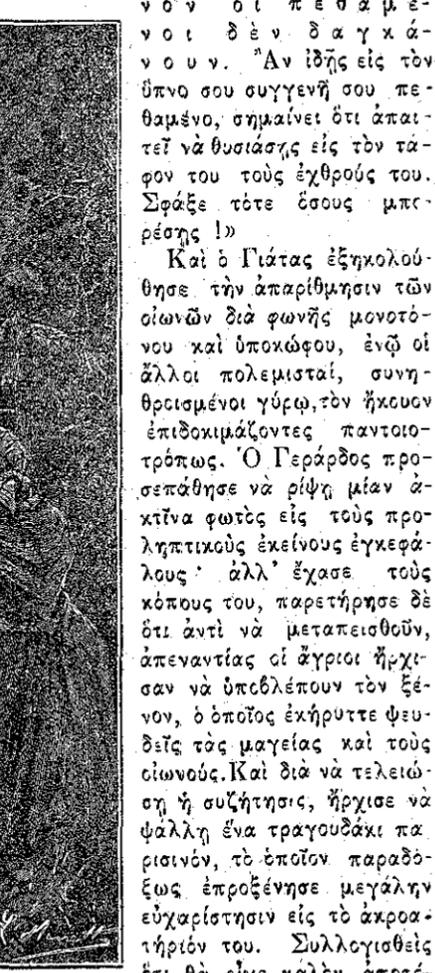
Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 11 Σεπτεμβρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ 38

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE) (Συνέχεια ἴδε σελ. 300)

Μετὰ τὸ συμπόσιον καὶ τοὺς ἀγρίους χορούς, ὁ Γιάτας ἠθέλησε νὰ μάθῃ πό- θεν κατήγετο ἡ μηρσὴ του. Ὁ Γεράρ-δος προσεπάθησε νὰ τὸν διαρωτίσῃ, ἀλλὰ δὲν το εὔρε πλὴν εὐκολον. Οὐδέποτε εἶχον ἰδῆ θάλασσαν οἱ Μπαροτσέες, καὶ ἐπομένως ἠγγύουον καθολοκληρίαν τί εἶνε. Ἡ ἰδέα χώρας διαφορετικῆς ἀπὸ τὴν ἰδικὴν τῶν καὶ χωριζομένης δι' ἄρ- ράντου ἐκτάσεως ἀλμυροῦ ὕδα-τος, ἦτο δι' αὐτοὺς ἀσύλληπτος, ἀκατανόητος. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀρχηγοῦ, ὁ Γεράρδος διέ- κρινε σαφῶς κάποιον ἀνησυ- χίαν, ἔχουσαν ἀφορμὴν τὴν Κο- ραλίαν. Πῶθεν προήρχετο τὸ λευκὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, αἱ χεῖρες ἐκεῖναι, αἱ ὀμοιοὶ πρὸς ἄνθος γαρρηνίας ; Ὁ Γιάτας εἶχεν ἀκούσῃ δι' ἐνίοτε ἔρχον- ται εἰς τὸν κόσμον πλάσματα, προικισμένα μετ' χρωμα τῶσφ λαμπρόν, καὶ ὅτι οἱ σοφοὶ καὶ οἱ μάγοι τὰ θεωροῦν π ν ε ὑ μ α τ α καὶ πιστεύουσι δι' φ ε ρ ο υ ν δ υ σ τ υ χ ι α ν. Εἶνε ἀλήθεια ; . . Εἰς τὴν παρουσίαν τῆς τάχ ἀπέδιδεν ὁ Γεράρδος τὸ ναυαγίον τῶν καὶ τὰς περιπε- τεῖας τῶν ; Εἰς μάτην ὁ νεα- ρὸς Μισσαὶ ἀπέκρουσε μετὰ φρί- κης τὴν ἰδέαν αὐτήν, τὴν ὀλί- γον κολακευτικὴν διὰ τὴν προσ- φιλή ἀδελφὴν του τὸσον ὁ ἀρ- χηγός, ὅσον καὶ οἱ ὑποτελεῖς του ὄλοι, διετήρουν τὴν δυσπι- στίαν τῶν. Καὶ ἦτο εὐτύχημα διὰ τὴν Κοραλίαν !

μηλορώνας καὶ εὐλαδῶς, γνωρίζομεν ἐκ τῶν προτέρων ὅ, τι μᾶς περιμένει. Ἐνοου- μεν δι' ὁ οἰκοδεσποτῆς θάκηθῃ, ἂν ἡ κου- κουβάγια φωνάζῃ ἐστὶ κατῶρλι. Τὸ κε- λάδημα τοῦ κόττυρα μᾶς ἀναγγέλλει τὴ βροχή. Ὅταν ἡ σουσουράδα κελαδῆση κοντὰ ἐστὴν πύρτι, περιμένομεν ξίνους ἢ δῶρα. Ἄν κανένας ἄνθρωπος σκο- τώσῃ σουσουράδα, τὸ σπῖτι του θὰ πιάσῃ φωτιά. Ἄν ἡ σουσουράδα ἐγκαταλείψῃ τὴ φωνήν που ἔκτισε ἐστὶ σπῖτι σου, πλησιάζει ἡ δυστυχία. Τὰ γερᾶκια καὶ οἱ κόρκαες εἶνε οἱ βασιλεῖς τῶν πουλιῶν

ὅποιοι τὰ σκοτώσῃ, ἀρρωσταίνει. Ἄν ἔχῃς ἐπάνω σου ἕνα κομμάτι δέρμα ἀπὸ γαλαζιο ρινόκερω, (καὶ μιὰ φορὰ ἐστὶ ἕκτὸ χρόνια φαίνεται κανένας τέτοιος) δὲν φοβάσαι καμμὴν ἀρρωστειά. Ἄν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος που θὰ ἐμβῇ ἐστὶ σπῖτι σου εἶνε γυναίκα, εἶνε καλὸ ση- μάδι ἂν εἶνε ἄνδρας, εἶνε κακὸ σημάδι. Ἄν ὁ ἥλιος σκεπάσῃ τὸ πρόσωπό του τὴν ἡμέρα, θὰ πεθάνῃ ὁ ἀρχηγός. Ἄν ἰδῆς εἰς τὸν ὕπνο σου ἄνθρωπο ζωντανό, σημαίνει ὅτι κάτι σχεδιάζει ἐναντίον σου ἢ ἐκχέμῃ τὸν λοιπὸν τὸ γρηγορώτερον μ ὀ ν ο ν ο ἰ π ε θ α μ ε ν ο ἰ δ ὲ ν δ α γ κ ἄ ν ο υ ν. Ἄν ἰδῆς εἰς τὸν ὕπνο σου συγγενὴ σου πε- θαμένο, σημαίνει ὅτι ἀπαι- τεῖ νὰ θυσιάσῃς εἰς τὸν τά- φον του τοὺς ἐχθρούς του. Σφάξε τότε ὄσους μπε- ρέσῃς !

Ὁ Λεγκὴν καὶ ἡ Μαργαρίνα παρηκολούθουν μετὰ παλμῶν τὸ πυθῆλα- τον, ἀπομακρυνόμενον » (Σελ. 306, στήλ. γ.)

νά τραγωδήσει και αυτή κάτι. Χωρίς πολ-
λές παραλήψεις, ή Κοραλία ήρχισε κατά
τύχην την ώραίαν και μελαγχολικὴν
ἐκείνην μονωδιαν τῆς Ἰριγενείας, ἀπὸ
τὸ ὁμώνυμον μελοδράμα τοῦ Γαλύκ. Οἱ
σύντροφοί της ἤκουον μὲ συγκίνησιν τὴν
διαυγῆ ἐκείνην φωνὴν, τὴν ἀντηροῦσαν
ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα ὧ; λάλημα
αὐλοῦ, καὶ τὰ δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς των· ἀλλ' ὅταν ἐτελείωσε,
παρετήρησαν ὅτι καὶ οἱ μαῦροι ἦσαν
ἐπίσης συγκινημένοι.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι τραγουδεῖ σὰν νὰ
ἦτο ἀδελφὴ τῶν πουλιῶν, εἶπεν ὁ Γιά-
τας· ἀλλὰ τὸ ἄσμα της εἶνε πένθιμον.
Ἰδὲς τί λυπημένους που εἶνε ὁ υἱός μου!
Κλαίει σὰν γυναῖκα.

Τῶνόντι, ὁ μεγαλύτερος υἱὸς τοῦ
ἀρχηγοῦ, νεανίας κάτισχνος καὶ προαρ-
νῶς φθιστικός, εἶχε κρύψη τὸ πρόσωπον
μὲ τὰς χεῖρας καὶ ἐβρίετο παραδειδο-
μένος εἰς θῆνον ἀτελείωτον.

— Ποτὲ δὲν τον εἶδα ἔτσι! . . . ἐξη-
κολούθησεν ὁ Γιάτας· τί ἔχει ἡ φωνὴ
τῆς ἀδελφῆ σου, ποὺ κάμνει τοὺς πο-
λεμιστὰς νὰ κλαίουν; Δὲν εἶνε καλὸ
πρᾶγμα. . . Ἄν ἐπρόκειτο νὰ πᾶμε αὐ-
ριο ἔστων πόλεμο, αὐτὸ θὰ ἦταν κακὸς
οἰωνός!

— Νὰ χαθῆς καὶ σὺ καὶ οἱ οἰωνοὶ σου!
εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος.

Προσπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὸν ἀρ-
χηγόν, καὶ νὰ τῷ δώσῃ νὰ ἐνοήσῃ, ὅτι
ἡ γενικὴ συγκίνησις ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς
ώραίας καὶ γλυκεῖας φωνῆς τῆς Κορα-
λίας. Ἄλλ' εἰς μάτην. Ὁ Γιάτας ἐκί-
νει μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν, καὶ
βλέπων τὸν υἱὸν του, ἐψιθύριζεν ὀλονέν:
«Λὲς καὶ τοῦ ἔκαμαν μάγια! λὲς καὶ
τον ἐβάσαναν!» Ἦτο ἀδύνατον νὰ με-
ταπεισθῆ. Καὶ ὄχι μόνον ὁ φύλαρχος,
ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ φυλὴ, ἐπίστευαν ὅτι ἡ
Κοραλία, ἕνεκα τοῦ ἐκτάκτως λευκοῦ
χρώματος της, εἶχε βᾶσανον ὀφθαλμὸν
καὶ ἐπρόξενει δυστυχίαν. Ὁ Γεράρδος
ὑπενθύμισεν, ὅτι ἡ ἀριεὶς τῆς Κοραλίας
ἀπεναντίας ἐπροξένησεν εὐτυχίαν, σημει-
ωθεῖσα διὰ τῆς εὐργετικῆς ἐκείνης βρο-
χῆς· εἶπε δέ, ὅτι ἂν οἱ μαῦροι ἐπέμενον
νὰ τὴν φοβοῦνται, ἤμποροῦσαν κάλλιστα
νὰ τὴν ἀποπέμψουν. Ἄλλ' ὁ Γιάτας
ἀπήντησεν ὅτι οἱ μαῦροι, συμ-
βουλευθέντες τὰ σπλάγχνα τῶν ζώων,
ἀπεράνησαν ὅτι ἀπεναντίας δὲν ἔπρεπε
νὰ τὴν ἀφίσουν νὰ φύγῃ, καὶ ὅτι ὁ μόν-
νος τρόπος διὰ νὰ ἐξορκίσουν τὴν βα-
σκανίαν, ἦτο τὸ νὰ βλέπουν πάντοτε
τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον τὴν ἐπροξένει.

Θυμωθεὶς ὁ Γεράρδος, διέλυσε τὴν συν-
εδρίασιν καὶ ἀπεσύρθη μετὰ τῶν λευκῶν
εἰς τὸν οἰκίσκον του. Εἶχεν ἀπελπισθῆ
νὰ μεταπέσει διὰ τῆς λογικῆς τοὺς προ-
ληπτικούς ἐκείνους, καὶ ἀπεφάσισε τοῦ-
λάχιστον νὰ ἐπαγρυπνῆ νύκτα καὶ ἡμέ-
ραν ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς του, διὰ νὰ τὴν

ὑπερπισθῆ ἐν ἀνάγκῃ κατὰ τῆς ἀμ-
θείας καὶ τοῦ φανατισμοῦ τῶν μαῦρων.

Πόσον δεινὴ ἦτο ἡ θέσις του! Πόσον
συνηθίζετο τὴν βραδίαν εὐθύνην, τὴν
ὅποιαν ἔφερε! Πόσον ἠγχνάκεται κατὰ
τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων καὶ τυφλῶν, οἱ
ὅποιοι, πρὸς γινώσκοντες τὴν οὐρανίαν κη-
λονὴν καὶ ἀγλήθητα τῆς ἀδελφῆς του,
τὴν ἐξελάμβανον ὡς μάλιστα! Ὑπὸ
τοιοῦτος ὄρους ἡ ζωὴ εἰς τὸ στρατό-
πεδον τοῦ Γιάτα, καθίστατο διὰ τὸν Γε-
ράρδον ἀληθὲς μαρτύριον.

Ἐν τούτοις, ὁ πρῶτος μὴν εἶχε πα-
ρέλθῃ, καὶ οἱ αἰχμάλωτοι ἔβλεπον ἐγ-
γίζουσαν τυχῶς τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἡ
Μαργαρόνα ἔφειλε νὰ γίνῃ σύζυγος
τοῦ Γιάτα. Ἡ ἀρνήσις θὰ ἦτο ἀδύνα-
τος. Ἐβρίσκοντο ἀπολύτως εἰς τὴν ἐξου-
σίαν τῶν Βαρσείας, καὶ ἡ πρᾶξιμα
ἀντίστασις ἠδύνατο νὰ ποθῆ δι' αὐτοὺς
ὄλεθρία. Εἰς μάτην ὁ Λεγκέν ἐζήτησε
ὄλιγα διὰ νὰ κατασκευάσῃ τὸ καγαϊάκ.

Ἐπὶ τῆς ἐλλειψίς κτηνῶν καὶ ἦτο ἀδύ-
νατον νὰ προμηθευθῆ τὰ δέρματα, τὰ
ὅποια ἐχρειάζοντο. Νὰ ναυπηγήσῃ πλοι-
άριον ἐξυλινον, ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς φυ-
λῆς; Ὅχι νὰ τοῦ συλλογισθῆ! ἄλλως
τε δὲν εἶχε καὶ τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα.

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἐξεραγῆ εἰς τὸ
χωρίον πυρκαϊά, ἡ ὅποια ἀπετέφρωσε
πολλὰς κελύβας. Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ
Λεγκέν προσέτρεξαν πρῶτοι πρὸς βοή-
θειαν τῶν θυμάτων. Ἐν τούτοις ἐδε-
δικαίωθησαν, ἀπὸ μερικὰ βλήματα, ἀπὸ
μερικὰς συνομιλίας, ὅτι τὸ δυστύχημα
ἀπεδίδετο εἰς τὴν ὀλεθρίαν ἐπιδρατιν
τῆς λευκῆς κόρης. . . Εἶχεν εἰσελθῆ τὸ
πρῶτὸ εἰς μίαν κελύβην, διὰ νὰ ἐπισκε-
φθῆ ἐν ἄρρωστον παιδίον, καὶ τὸ ἐσπέ-
ρας ἐξεραγῆ ἐκεῖ τὸ πῦρ. Ἡ σχέσις
τῶν γεγονότων ἦτο κατάδηλος: τὸ
βλέμμα της εἶχε προξένησῃ τὴν συμ-
φορὰν.

Πλήρης ἀγχνιότητος, ὁ Γεράρδος
θὰ ἐπνιγεν εὐχαρίστως ἐκείνους, οἱ ὅποιοι
ἐτόλμων νὰ ψιθυρίζουν τοιαῦτα κατὰ τὴν
διάδοξιν τῆς Κοραλίας. Ἀλλὰ διὰ τούτου
δὲν θὰ τὴν ἐξέθετε περισσότερο εἰς
τὴν τυφλὴν τῶν ὀργῆν; Ὅχι! ἀπε-
ναντίας ἦτο ἀνάγκη νὰ κρύπῃ τὰ συ-
νισθήματά του, νὰ προσποιῆται ὅτι δὲν
ἀκούει, δὲν ἐννοεῖ τίποτε. . .

Κατὰ δυστυχίαν, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ
Γιάτα ἠσθένησε βαρῶς καὶ ἀπέθανεν.
Ὁ ἀρχηγὸς ἤξευρε καλὰ ὅτι ἦτο ἀνέ-
καθεν φιλασθενὸς καὶ ἀδύνατος. Οὐχ
ἦθον τοῦ ἐκαρπώθη ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Κο-
ραλία ἦτο ἡ μόνη αἰτία τοῦ προῦρου
τούτου θανάτου. Πρὸ τινων ἡμερῶν μά-
λιστα τὴν εἶχεν ἰδῆ εἰς τὸν ὕπνον του,
καὶ τὸ ὄνειρον τὸν ἐστήριξεν εἰς τὴν
πεποιθησίν του. . . Ὅτω καὶ ἄλλοτε, εἶ-
χεν ὄνειρευθῆ τὸν μακαρίτην τὸν πα-
τέρα του ἀμέσως πενήτηκοντα πολεμι-
σταὶ ἐσφάγησαν ἐπὶ τοῦ τάφου του, δι-

ὅτι, — ὁ Γιάτας ἦτο βέβαιος, — ἡ σκιά
τοῦ γέροντος ἀπῆρει αὐτὴν τὴν θυρίαν!
Ὅχι ἐδίτταζεν ἄρᾳ γε καὶ τῶρα, ἂν ἐ-
πρόκειτο νὰ ἐκδικήσῃ ὁμοίως τὸν θάνα-
τον τοῦ μονογενοῦς του υἱοῦ;

Ὁ Λεγκέν τὸν ἤκουσε λέγοντα εἰς
τὸν μαμαδοῦαν ὅτι ἡ λευκὴ κόρη
εἶχε βασκάνῃ τὸν δυστυχῆ του υἱόν·
συνέλαβε δὲ μετὰ τῶν δύο τούτων
μίαν συνδιάλεξιν, τὸσον ἀπειλητικὴν διὰ
τὴν ζωὴν τῆς δεσποινίδος Μαρσά, ὡ-
στε ἐνόμισε κηθῆκόν του νὰ τρέξῃ ἀμέ-
σως καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς φίλους του
περὶ τοῦ νέου κινδύνου.

— Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὔτε
στιγμὴν! εἶπε, τελειώσας τὴν διήγη-
σίν του. Ἀνάγκη νὰ φύγετε τώρα ἀμέ-
σως, ἐστὶ στιγμὴ, χωρὶς καμμίαν ἀνα-
βολήν, μὲ τὸ ποδήλατο! . . . Ἐμπρός!
φύγετε σεῖς οἱ τρεῖς, καὶ μὴ σας μέλῃ.
Ἡ μικρούλα εἶλε, ποὺ ἔφτειασε γιὰ
τὴ Λίνα, κάμνει λαμπρὰ τὴ δουλειά
της. Ὅσο γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν ἀρρα-
θωνιατικὴ μου, ἐννοία σας, καὶ θὰ τα
βολέψουμε. Ὅ, τὸν ποῦμε ὅτι σὰς πῆρε
καὶ τοὺς τρεῖς τὸ μακνιτοῦ, — καὶ μὰ τὴν
ἀλήθειαν, ψέμμα δὲν θὰ ποῦμε!

— Νὰ σας ἀφίσω! . . . νὰφίσω τὴν
ἀγαπητὴ μου Μαργαρόνα! . . . ποτέ!
ἀδύνατον! ἔλεγε ἡ Κοραλία κλαίοντα.
Ἄρῃστέ με νὰ μείνω μαζί σας! Δὲν θὰ
τολμήσουν νὰ μου κάμουν τίποτε. . .

— Ὅχι, ὄχι! ἀπεκρίθη αὐστηρῶς ὁ
Λεγκέν. Δὲν σας το ἐπιτρέπομε, κυρία
Κοραλία. Τὸ χρέος σας εἶνε νὰ μας ὑ-
πακούσετε καὶ νὰ φύγετε ὅσο εἶνε και-
ρός. Τί, θέλετε νὰ μας σφάξουν ἐδῶ ὀ-
λους; Νομίζετε πως θὰ καθήσουμε μὲ
σταυρωμένα χεῖρα, ἂν κάμουν νὰ σας
πειράξουν; Ὅχι, πρέπει νὰ φύγετε!

— Κοραλία, πρέπει! εἶπεν ὁ Γε-
ράρδος κάτωχρος, ἀλλ' ἀποφασιστικός.
Φίλησε τὴν δευτέρα σου μητέρα, τὴν
πιστὴ καὶ ἀγαπητὴ μου Μαργαρόνα. . .
Σπαράζεται ἡ καρδιά μας, ποῦ σας ἀ-
φίνομεν ἔτσι, καλοὶ μου φίλοι, ἀλλ' ὁ
Λεγκέν ἔχει δίκην: τὸ καθῆκον τῆς
Κοραλίας εἶνε νὰ φύγῃ, καὶ τὸ δικό
μου νὰ τὴν συνοδεύσω. . . Ἐμπρός,
Λίνα, δρόμο!

Ὁ ἀποχωρισμὸς ὑπῆρξε συγκινητι-
κώτατος, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς διὰ
νὰ παραταθοῦν πολὺ οἱ ἐναγκαλισμοὶ
καὶ τὰ δάκρυα. Τὸ ποδήλατον κατεβί-
βάσθη, ἠτοιμάσθη καὶ ἐσύρθη ἔξω. Ἡ
Λίνα καὶ ἡ Κοραλία ἐκάθησαν εἰς τὰς
ἐσέλας, ὁ Γεράρδος ἐκαθλίκευσεν εἰς
τὴν θέσιν του, καὶ ἡ στιλπνὴ μηχανή,
μὲ τοὺς τρεῖς ἀναβάτας, ἐξεκίνησεν.

Μακρόθεν ὁ Λεγκέν καὶ ἡ Μαργα-
ρόνα παρηκολούθουν μετὰ καλῶν τὸ
ποδήλατον, ἀπομακρυνόμενον ἀθροῦτως
ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός.
(Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Χάνει ὁ οὐρανός μας
χρῶμα κ' εὐμορφία,
καταχνιά εἶν' ἔμπρὸς μας,
πάνω συγγεφιά.

Ἄστραπές, μαυρίλα,
δὲν ἀκοῦς λαλιά,
πέφτουνε τὰ φύλλα,
φεύγουν τὰ πουλιά.

Φθινοπώρου ἀγέρι
ἔφερε βροχῆ,
Χαῖρε, Καλοκαίρι,
κύμα κ' ἐδοχῆ!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
Η ΚΙΝΗΣΙΣ

ΠΟ τὸν καυ-
στικὸν ἥλιον
τῆς θερινῆς ἡ-
μέρας καὶ ὑπὸ
τὸν ὑπόθερμον
ἀνεμον, ὁ ὀ-
πίος σηκόνει εἰς
πέση τὸν ἄφθονον
κνοιοτόν, βεβαίως
ὁ περίπατος ἐπὶ τῆς ὀ-
δοῦ Κηφισσίας δὲν εἶνε
πολὺ εὐχάριστος. Οἱ
περιπατηταὶ αὐτὴν τὴν
ἐποχὴν προτιμοῦν τὴν
ὥραν, κατὰ τὴν ὅποιαν
χρυσόνεται ὁ Λυκαθη-
τός ὑπὸ τῆς δύσεως, καὶ ἰοθαφεται ὁ
Ἰμητός, καὶ καταπίπτει ἡ σκόνη μὲ τὸ κα-
τάβρεγμα τοῦ ἀπογεύματος, καὶ γλυκαί-
νεται ἡ ἀτμοσφαῖρα, καὶ ἐκτυλίσει ἡ
ἐξοχικὴ ὁδὸς τὰ ἐσπερινὰ τῆς θέλγητρα

Ἄλλ' ὁ θέλων νὰ παρατηρήσῃ τὴν
κίνησιν τῆς ὁδοῦ καὶ κατὰ τὰς ἄλλας
ὥρας τῆς ἡμέρας, — διότι ἡ ὁδὸς Κη-
φισσίας εἶνε πάντοτε πολυάνθρωπος καὶ
ἐνδιαφέρουσα, — ἂν δὲν ἐπιστεθεῖται τοὺς
ὀλοὺς τῶν δένδρων της, τοὺς ὁποίους
διατρυποῦν εὐκόλως τὰ βέλη τῶν ἡλια-
κῶν ἀκτίνων, δύναται νὰ καταφύγῃ ὑπὸ
ἄλλην στέγην, κινήτην, ἡ σκιά τῆς ὀ-
ποίας εἶνε ἀσφαλεστέρα. Ἐννοῶ τὰς
ἀμάξας τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου.

Ὁ ἵπποσιδηροδρομὸς τῶν Ἀμπελο-
κῆπων ἐκκινεῖ, καθὼς εἶπαμεν καὶ ἄλ-
λοτε, ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Παναπι-
στημῆς φθάνει μέχρι τῆς Ἀκαδημίας,
κάμπτει ἀριστερὰ τὴν ὁδὸν Πατριάρχου
Γρηγορίου, εἰσέρχεται εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκα-
δημίας, ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του μέ-
χρι τέλους τῆς ὁδοῦ αὐτῆς, ἡ μᾶλλον
μέχρι τῆς ἀρχῆς της, ὅπου τὸ Ἰπουρ-
γεῖον τῶν Στρατιωτικῶν, καὶ τέλος ἐκ-
βάλλει εἰς τὴν ὁδὸν Κηφισσίας. Ἐπὶ τῆς

ὁδοῦ ταύτης ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του
κατ' εὐθείαν μέχρι τῶν Ἀμπελοκῆπων.

Εἶνε δύσκολον νὰ σας δώσω τελείαν
εἰκόνα τοῦ πλήθους, τὸ ὅποιον θὰ συ-
ναντήσωμεν εἰς τὸν σημερινόν μας πε-
ρίπατον. Εἶνε ποικιλώτατον. Φαντα-
σθητε ὀλίγον: Οἱ περισσότεροὶ στρατιῶ-
νες, τὸ μέγα νοσοκομεῖον ὁ «Εὐαγγελι-
σμός», ἡ Ριζάρειος Ἱεραικὴ Σχολή,
τὸ Ἀρεταίσιον, τὸ Πτωχοκομεῖον, —
ὅλα αὐτὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφισσίας. Τὸ
τράμ τῶν Ἀμπελοκῆπων μεταφέρει ἀ-
δικόπως, ἐκτὸς τῶν κατοίκων τῆς συνοι-
κίας καὶ τοῦ προαστείου, ὄλους ἐκεί-
νους, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς μίαν
οἰκνδήποτε σχέσιν μὲ τὰ ἀνωτέρω πολυ-
ποικίλα ἰδρύματα. Ὅτω, παρὰ τὸν νεα-
ρόν Ριζαρίτην, μὲ τοὺς ξανθοὺς ἰούλους
ἐπὶ τῆς ροδοχόρου παρειᾶς καὶ μὲ τὰ
κυανὰ σήματα ἐπὶ τοῦ μαύρου ῥάσου, ὁ
ὅποιος ἐξῆλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν συγ-
γενηῶν του καὶ ἐπιστρέφει τώρα εἰς τὴν
Σχολὴν του, θὰ ἴδῃς τὸν στρατιώτην
τοῦ πυροβολικοῦ, μὲ τὸ ἡλιοκίεον πρό-
σωπον καὶ τὴν σκονισμένην στολήν, ὁ
ὅποιος σπεύδει εἰς τὸν στρατῶνά του.
Πλησίον τῆς κυροφόρου κυρίας, ἡ ὀ-
ποία μεταβαίνει πρὸς ἐπίσκεψιν ἀσθε-
νοῦς μονογενοῦς, κάθηται ὁ ἀξιωματικός,
κομψὸς καὶ ἀρειμάνιος, σπεύδων ὅπου
τον καλεῖ ἡ ὑπηρεσία του. Μία νεαρὰ
νοσοκόμος, μὲ οὐρανίαν ἀγχιθότητα ἐπὶ
τῆς φυσιογνωμίας, κάμνει τόπον εἰς
παιδίον ὠχρόν καὶ ἀσθενικόν, τὸ ὅποιον
πηγαίνει νὰ ὑποστῇ ἐγγχείρησιν εἰς τὸ
νοσοκομεῖον. Ὁ ὑψηλὸς ἐκείνος κύριος,
μὲ τὴν λευκὴν γενειάδα, θὰ κατέλθῃ
εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον διὰ φιλόανθρωπον
σκοπόν· ἀλλὰ τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο κορι-
τσάκι, μὲ τὸ δέμα τῶν ἀσπρορροχῶν,
θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀκόμη τὸν δρόμον του,
ἕως νὰ συναντήσῃ τὸν ἐξάδελφόν του, ὁ
ὅποιος εἶνε στρατιώτης. Ὁ γέρον αὐ-
τὸς εἶνε καθηγητῆς καὶ πηγαινέιν νὰ
κάμῃ τὸ μάθημά του εἰς τὴν Ριζάρειον
ὁ νέος, ὁ ὅποιος κάθηται πλησίον του,
εἶνε ἱατρός, βοηθὸς εἰς τὸ Νοσοκομεῖον
Ἐπισθὲν του, ὄρθιος εἰς τὸν ἐξώστην
τῆς ἀμάξης, ἀπλοϊκὸς ἐξωμεριτῆς, ἀφ'
αὐ ἔκαμε τὰς ἐργασίας του εἰς τὴν πό-
λιν, ἐπιστρέφει εἰς τὸ κτηματάκι του.

Ἡ φαντασία σας εἰμπορεῖ νὰ πολυ-
πλασιάσῃ ἐπ' ἄπειρον τὰς ἀντιθέσεις
αὐτάς. Ἀλλὰ κυττάξτε καὶ ἔξω νὰ
ἴδῃτε ἀκόμη ποικιλώτερον θέαμα. Τὸ
πλήθος τῶν πεζῶν, ἀμιλλᾶται μὲ τὸ
πλήθος τῶν ἐποχουμένων. Καὶ τί ποι-
κίλια εἰς τὰ ὄχηματά! Τὸ τράμ διασταυ-
ροῦται μὲ τὸ βαρὺ λεωφορεῖον καὶ μὲ τὸ
ἐλαφρὸν βιζαβί. Ἡ ἀγοραία ἀμάξα, μὲ
τὸν ἀριθμὸν ἐπὶ τοῦ φανοῦ, τρέχει πλη-
σίον τοῦ ἰδιωτικοῦ δίφρου, ὁ ὅποιος φέ-
ρει κομψὸν μονόγραμμα ἀντὶ ἀριθμοῦ.
Τὸ κάρρον διέρχεται βραδύ καὶ πολυ-
κροτον, φορτωμένον μὲ ἀσκούς ἢ μὲ βα-

ρέλια. Μία στρατιωτικὴ σούστα τὸ ἀφί-
νει ὀπίσω της. Τὸ πτερωτόν ἐκεῖνο πο-
δήλατον ἀφίνει ὀπίσω του καὶ τὰ δύο.
Τώρα διέρχεται μεγαλοπρεπῆς καὶ πλου-
σις μία ἀνακτορικὴ ἀμάξα, διασταυροῦ-
μένη μὲ τὸ δίτροχον ἀμαξάκι τοῦ κατα-
πουροῦ. Νὰ καὶ τὸ κάρρο τοῦ κατα-
βρέγματος, τὸ ὅποιον βραδυκορεῖ μὲ τοὺς
κρονοῦς του ἀνοικτούς.

Ἡ σάλπιγξ ἤγει, τὰ τύμπανα κρο-
τοῦν, καὶ μικρὸν στρατιωτικὸν ἀπόσπα-
σμα, ἐπιστρέφον ἀπὸ τὰ γυμνάσια, ρυθ-
μίζει πρὸς τὸν ἦχον τὰ βήματά του.
Ἐπιππος ἀγγελιαφόρος καλπάζει ἀπὸ
ρυτῆρος. Σιγὰ σιγὰ προχωρεῖ εἰς ἑαυτὸν,
ὑπὸ τὴν σκίαν τῶν δένδρων. Ἐνα πατ-
δάκι, ὑπηρετικὴς βεβαίως, σταματᾷ καθε-
τόσον καὶ ἀποθέτει κατὰ γῆς τὸ φορ-
τίον του, διὰ νὰ ξεκουράζεται. Ἐνας
ἐπαίτης ρακένδυτος, εἰς τὴν γωνίαν τῆς
ὁδοῦ, τείνει τὴν χεῖρα καὶ ψιθυρίζει
θρηνητικῶς παραλήψεις καὶ εὐχάς.

Καὶ ἡ κίνησις ἐξακολουθεῖ ἀτελείωτη.
Καὶ ἡ σκόνη τοῦ μεγάλου δρόμου ση-
κόνεται ὑπὸ τὰ πέλαμα, ὑπὸ τὰ πέτα-
λα, ὑπὸ τοὺς τροχούς, καὶ σκεπάθει μὲ
σύννεφον διαφανές, χρυσοειδὲς ὑπὸ τὸν
ἥλιον, καὶ θολώνει κάπως τὴν μεγάλην
αὐτὴν εἰκόνα τῆς ὑπαίθρου ζωῆς.

ΠΑΙΔΙΟΝ

ΟΙ ΜΗΝΕΣ

Γενάρης τὸ χρόνο γεννᾷ κι' ἀρχινᾷ
Μὲ πάγους καὶ χιόνια ἔς τὰ κρῖα βουνά.
Φλεβάρης τὸν πάγο ποῦ βρῆ καὶ τὸ χιόνι
Τὰ βρέχει τὰ λιάζει. τὰ σπᾶ καὶ τὰ
[λυώνει.

Ὁ Μάρτης μὲ ψεύτρα ἀπατᾷ ἀντηλιά
Κι' ἀνθίζει καὶ καίει καμμά μινδαλιά.
Ἀπρίλης εὐπνᾷ τῶν πουλιῶν τὰ τρα-
[γούδια
Κι' ἐνδύνει τὴ χώρα μ' ἀνθούσ καὶ λου-
[λούδια.

Ὁ Μάγης τριαντάφυλλ' ἀνθεῖ μαγικά,
Καὶ φέρνει τ' ἀηδόνια ποῦ ψέλνουν γλυκά
Ἰούνιος θρέφει κεράσια σ' τὰμπέλι
Καὶ ψάλλη ἔς τοὺς κάμπους τὸν τζίτζικα
[στέλλει.

Ἰούλιος χιλιούς καρπούς κουβαλεῖ
Καὶ μύριους ἐργάτες ἔς τὰ θέρη καλεῖ.
Ὁ Αὐγουστος φέρνει μωσχάτα πεπόνια
Καὶ χύνει σιτάρι, κριθάρι εἰς τ' ἀλώνια.

Σεπτέμβριος ἴλιγο τὴ ζέστη νικᾷ
Καὶ φέρνει ἔς τὰ ἀμπέλια σταφύλια γλυκά,
Ὀκτώβρης χαρίζει φουντούκια, καρύδια
Γαλάζια δαμάσκηνα καὶ ὄσμι' ἀπίδια.

Νοέμβριος, πίνουν καινούργιο κρασί
Καὶ τρῶν μανδραρινία μὲ φλούδα χρυσοῦ.
Δεκέμβριος, ὁ κόσμος κυνήγια σκοτώνει
Χριστούγεννα κάνει κι' ὁ χρόνος τε-
[λειώνει.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΙΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· βλ. σελ. 297)

Προφηνώς, οι γκουερινλιέροι ενόμι- σαν ότι είχαν να κάμουν με κανέν ισχυρόν απόσπασμα εκ των φοδερών έ- κείνων έφιππων χωροφυλάκων, οι όποιοι είχαν κάμη θραυσίν εν Ισπανία διαρ- κούσης τής εκστρατείας.

Μεϊναντες ούτω κύριοι του πεδίου, οι ίππεί; έσπευσαν να λύσουν και να έλευ- θεώσουν τους αίγμαλώτους. Έξαρνα ο Ρογήρος και ο Παπαφίγκος ανέκραξαν και οι δύο περιχαρείς :

— 'Ο Πασίχαρος !

— 'Ολος και όλος ! και είνε πολύ εύτυχής που ήμ- πόρεσε να σας φανή χρη- σιμος, αφήτησεν ο πα- λαιός μας γνώριμος.

— Σ' εύχαριστώ, καλ- λικαρά μου, ειπεν ο Πα- παφίγκος. Μας έρριξε το σωσίβιο κ' έγλυτώσαμε 'ς την ώρα. Άλλοίωτικα θα πηγαίναμε και οι τρεις 'ς το φούντο. . . Άν δεν σφάλω όμως, την άλλη φορά, 'ς τα κάτεργα, ήσουν δραγόνος.

— Ναί' άλλ' από τότε άλλαξα σώμα. Τι και πώς δεν έχω καιρό τώρα να σας εξηγηθώ. Μαθετε, ότι μόνο 'στην τύχη χρε- ωστείτε τη σωτηρία σας. Μας κυνηγώ ένα απόσπα- σμα Ισπανών δραγόνων, γι' αυτό έτρεξαμε ως εδώ. Άλλά ξεύρετε, σε λίγο θα μας φθάσουν.

— Θα τους δεχθούμε όπως τους άζει, ειπεν ο Λουδοβίκος Νοαρμών, σηκώνων ένα τρομπόνι, από εκείνα τα όποια είχαν εγκαταλείψη οι γκουεριν- λιέροι.

Και πάλιν καλπασμοί ίππων άντήγη- σαν επί τής όδοϋ, και μετ' όλίγον έθεά- θησαν οι Ισπανοί δραγόνοι, οι όποιοι εί- δον μακρόθεν τους φίλους μας, έπερχό- μενοι ως θύελλα.

— Έμπρός, παιδιά ! ανέκραξεν ο Πασίχαρος· νάντισταθούμε !

Έδραξαν τα κατακείμενα όπλα, και όχυρωθέντες όπισθεν των ίππων, οι χω- ροφύλακες και οι φίλοι των ήτοιμάσθη- σαν να πωλήσουν ακριβά την ζωή των.

Ο επί κεφαλής του Ισπανικού άπο- σπάσματος αξιωματικός έπρόβλεπεν εις το επάνω μέρος τής άτραπου, άλλ' εύ- θύς μια σφαίρα τον έρριψε νεκρόν. Έ- πηκολουθησε στιγμή ταραχής και άτα- χίας εις το έχθρικόν στρατεύμα.

Δυστυχώς, έκαστος Γάλλος έν μόνον

βλήμα είχε να ρίψη, και ο έχθρός ήτο πολυάριθμος. Όπωσδήποτε, αι λόγχαι του Πασίχαρου και των συντρόφων του, καθώς και αι σπάθαι του Λουδοβίκου Νοαρμών και του Παπαφίγκου, ήρκεσαν επ' αρκετόν χρόνον να κρατήσουν εις απόστασιν τους δραγόνους.

Έν τούτοις, με όλην των την άν- δρειαν, οι Γάλλοι ήσαν ήναγκασμένοι να υποχωρούν βαθμηδόν, και χωρίς καμ- μίαν έλπίδα να διαφύγουν μέχρι τέλους των έχθρών.

Η θέσις των ήτο δεινή. Η μάχη εξηκολούθει' εξ άλλου, άκούσαντες τους πυροβολισμούς, ο Ρενώ και ο Μπρόουν, οι όποιοι ήσαν φρονίμως κρυμμένοι όπι-

«Τόν έπυροβόλησεν εις το πρόσωπον.» (Σελ. 309, στηλ. γ')

σθεν των βράχων, ήσθάνθησαν την πε- ριέργειαν να ιδούν τί συμβαίνει.

Βεβαιωθέντες, ότι δεν είχαν εμπρός των είμη όκτώ μόνον άνδρας, και του- τους προσβαλλομένους ήδη υπό των δραγόνων, συνήθρισαν όλίγον κατ' ό- λίγον τους διεσκορπισμένους γκουεριν- λιέρους και τους ανεβίβασαν εις τους βράχους, όθεν ήρχισαν να πυροβολούν κατά των Γάλλων.

Εις των χωροφυλάκων έπεσε, βλη- θείς υπό σφαίρας εις τα νώτα.

Ο Πασίχαρος και οι σύντροφοί του είδον ότι εύρίσκοντο μεταξύ δύο πυρών.

— Όπισώ ! ανέκραξεν ο Ρογήρος.

Οι έπτά επίζώντες ήρχισαν τότε να υποχωρούν βραδέως, άλλά χωρίς να πάύσουν μαχώμενοι. Οι Ισπανοί, ένθαρ- ρυνθέντες, τους έστενοχώρησαν πολύ, και ο Πασίχαρος με την λόγχην του άντε- στάτη επί στιγμήν μόνος κατά των έπερ- χομένων.

Έπί τέλους οι Γάλλοι έστρυμώθη- σαν εις τον βράχον.

Οι γκουερινλιέροι, νομίσαντες ότι τους κρατούν πλέον καλά, ήρχισαν να κατα- βαίνουν. . .

— Βαταχθήτε ακόμη μια στιγμή, κ' έσωθήκαμε ! ανέκραξεν ο Ρογήρος. Νά, εδώ είνε το υπόγειον ! . .

Και άποκυλίσας τον λίθον, άπεκά- λυψε την είσοδον του υπογείου, εις το όποϊον οι σύντροφοί του και αυτός έ- σπευσαν να εισδύσουν, κλείσαντες άμέ- σως άνωθεν των την πρωτοφανή εκείνην θύραν.

Άλλά μόλις εισήλθον, έμειναν επ' όλίγον άκίνητοι, διότι σκότος βαθύ είχε διαδεχθή άποτόμως πρό των όφθαλμών των το φώς τής αύγής, και δεν έδλε- παν να προχωρήσουν.

Ο Ρογήρος όμως, ο όποϊος εγνώριζε το μέρος, δεν τα έχασεν' έβγαλεν από την τσέπην του τσακμάκια και ήναψε γρήγορα φώς.

Έν τώ μεταξύ, οι Ισπανοί ήρχισαν την πολιορκίαν του υπογείου. Ο Πα- σίχαρος, ο όποϊος ήτο προικισμένος με δύναμιν μυώνων τεραστίαν, έσήκωσε μίαν μεγάλην πέτραν και έφραξε δι' αυτής την είσοδον. Οι σύντροφοί του τον έμμήθησαν, και μετ' όλίγον ή όχύρωσις τής εισόδου έγινε τελεία. Οι έχθροι θα ήθελον πολλήν ώρα δια να σηκώσουν εκείνας τας πέτρας, και οι άλλοι έν τώ μεταξύ θάπεμακρόνοντο. Ητο δε το υπόγειον τούτο έν είδος σπηλαίου, εις το βάθος του όποϊού ήνοιγετο διόδος σκο- τεινή, στενή και χαμηλή.

— Ποϋ θα μας βγάλη αυτή ή μαύρη τρύπα ; ήρώτησεν ο μαρκήσιος τον Ρο- γήρον.

— Θα το ιδήτε'· θα μας βγάλη 'ς ένα μέρος, ποϋ θα είνε δύσκολον να μας κτυπήσουν πολλοί μαζί.

Άπέξω ήκούοντο οι Ισπανοί, συνω- μιλοϋντες ζωηρώς. Οι έπτά Γάλλοι εισεχώρησαν εις την στενήν διόδον και ήρχισαν να έρπουν έπιπόνως. Μετά πο- ρείαν ήμισείας ώρας, εύρέθησαν εις δεύτερον σπήλαιον εύρυχωρότερον, — εις εκείνο ακριβώς, εις το όποϊον ώδηγήθη ο Ρογήρος εύθως μετά την άρπαγήν του. Βάραθρον άπύθμενον έχαινε κάτωθεν. Το φώς εδώ ήτο περιττόν, διότι το σπή- λαιον τούτο έφωτιζετο καλά, ώστε ήμ- πορούσε κανείς να βλέπη, όπως και εις τον δρόμον.

— Το δυστύχημα είνε μόνον που δεν μπορούμε να φύγουμε από εδώ μέσα ! ειπεν ο Πασίχαρος. Έκτός μόνον άν άποφασίσουμε να πάσουμε 'ς το βάραθρο. . .

— Δεν το έχω σκοπό, αφήτησε γε- λών ο Παπαφίγκος. Το καλλίτερον είνε να περιμείνουμε εδώ τους Ισπανούς, και να τους ξεκάμωμε έναν-έναν.

— Ναί' ειπεν ο Λουδοβίκος Νοαρ- μών· θα σηκώσουν τις πέτρας και θα έλθουν' για κάθε ένδεχόμενο, ως βά-

λωμεν ένα σκοπό εις την άκραν του δια- δρόμου, δια να μας προειδοποιήση όταν ο έχθρός θα φανή εις το υπόγειον.

— Είμαι σύμφωνος, ειπεν ο πεζοναύ- τής, και πηγαίω άμέσως να φυλάξω έγώ. Το νοϋ σας.

Ο Παπαφίγκος έγινε άφαντος. Μετ' όλίγον επανήλθε δραματός, λέγων :

— Τους έτάσασα ! οι στερηναοί έμ- βήκαν εις το υπόγειο, και έφθασαν !

— Καλά ! θα ιδούν ! ειπεν ο Πασί- χαρος.

Και χωρίς να εξηγηθί περισσότερο, εύλίσε δύο μεγάλους όγκολίθους και έφραξεν έν μέρος το προς την διόδον ά- νοιγμα του σπηλαίου. Έπειτα έτοποθε- τήθη εκεί πλησίον, και νεύσας εις τους άλλους να σιωπήσουν, έπερίμενεν.

Ηκούετο ήδη εύκρινώς ή κλαγγή των έχθρικών όπλων. . . Έξαρνα μία

κεφαλή έπαρουσιάσθη εις το άνοιγμα. Ο Πασίχαρος έδραξεν από τον λαϊμόν τον Ισπανόν, τον έσφιγγε δυνατά, — δια να μη ήμπορέση βέβαια να φωνάξη, — τον έσυρεν έως τή χειλος του κρημνοϋ, και τον έσφενδόνισεν εις την άβυσσον.

— Άλλος ! έπιθύρισεν έπιτρέφων εις την θέσιν του.

Τρεις φορές κατά συνέσειαν επανε- λήθη το ίδιον, και οι γκουερινλιέροι κατεκρημνίζοντο ένας-ένας, χωρίς να εκβάλλουν ούτε κραυγήν.

Άλλ' ο τέταρτος ήτο άνήρ ήρακλείου άναστήματος, και είτε διότι ήξευρε τί τον έπερίμενεν, είτε διότι ο Πασίχαρος δεν επρόβηκε να τον άρπάξη καλά, εξέ- φυγεν από τας χειράς του, και πάλη κρα- ταιά συνήθη μετξύ των δύο πολεμιστών.

Οι Γάλλοι ήσαν έτοιμοι να βοηθή- σουν, άλλ' ο Πασίχαρος τους άνεχαίτισε.

— Δεν χρειάζεται βοήθεια, ειπεν' ο κύριος είνε δικός μου !

Και με κίνημα ταχύ ως άστραπή, έδραξεν από την ζωήν του δραγόνου το πιστόλι του, και λυτρώσας την χειρά του διακμας από την ισχυράν θλίψιν του άντιπάλου, τον έπυροβόλησεν εις το πρόσωπον.

Η πάλη έτελείωσεν. Ο πυροβολι- σμός, άντηχήσας υπό τον θόλον, κατε- τρώμαξε τους άλλους έπίδρομεις, διότι ήκούσθη άμέσως εις το υπόγειον ο θό- ρυδος φυγής έσπευσμένης, ή όποια βέβαια πολύ όλίγον διεσκέδασε τους Ισπανούς. . .

— Μοϋ φαίνεται, ότι τώρα θα μας αφήσουν λιγάκι ήσυχους, συνεκράναν ο Πασίχαρος. Άν, ξανάθουν' όμως, έχουμε και πάλι ράμματα για τή γούνατους. . .

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ [Κατά το γαλλικόν του Jacques Lemaire]

ΜΗΝΙΑΙΑ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ — υπό Δ. Ε. ΓΑΛΑΝΗ

Ο ΑΜΕΛΗΣ ΚΑΙ Ο ΕΠΙΜΕΛΗΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ;

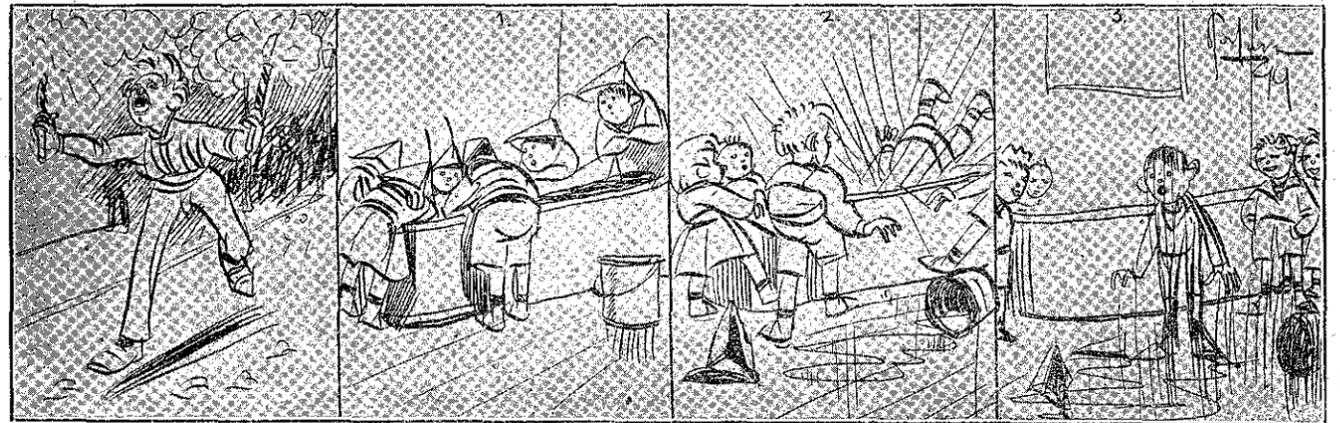
ΟΠΤΙΚΗ ΑΠΑΤΗ

Ο Άμελής έχει μείνη μετεξ- τάσιμος 'εις τα μαθηματικά, και περνά δυστυχισμένον καλοκαίρι, κλεισμένος με τη ζέση και με- λετών, δια να μη μείνη και φέτος 'στην ίδια τάξι. . .

Άπεναντίας ο Έπιμελής έδα- σεν έτετάσις, επροβιάσθη με ζ- ριστα, και έπέρασεν άμέριμνον και τρισευτυχισμένον καλοκαίρι. Τώρα διαβάει μακαρίως το «Υπέρ Πατρίδος» .

— Τι έπαθες, Κουφοκεφαλάκη μου ; Με τόση ζέση έφάρσες επανώβρι ; — Μά δεν λένε, μαμά, «από Αύγουστο χειμώνα και από Μάρτη καλοκαίρι» ;

— Ίδες, ίδες, μαμπά ! άλλ- θεια λέγει ο Καζαμίας : «Αύγου- στος»· ο ήλιος εύρίσκειται εις την Παρθένον· και να τον, 'σα 'σα επάνω από την Παρθένον . . . Άθη- νών τής Άκαδημίας !

ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ ΕΚΑΘΩΝ Τύπος μικρού Διαδηλωτού.

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΣΠΙΤΙ· Και ή άπρόοπτος και δεινή συμφορά ενός μικρού Άρχιναύαρχου . . . τής Επράς.

Ο ΚΟΡΑΞ

(ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ J. LAGASSAGNE)

«Κύριε, είπεν ο επισκέπτης μου, θά σας εξηγήσω με δύο λέξεις περί τίνος πρόκειται:

«Χθές τὸ ἑσπέρας, ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν οἰκίαν μου, παρατήρησα ὅτι ὁ κόραξ σάς, ἔπωλεθη εἰς τὸ ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ τῆς ἀπουσίας μου, ἐπροξένησεν εἰς τὴν αἰθυσάν μου μεγάλας καὶ φοβεράς ζημίας. Σωστός βανδαλισμός, κύριέ μου! Λάμπαι, κρύσταλλα, πορσελάναι, πολυτίμα κομφοτεχνήματα, τὰ πάντα κατέκειντο συστεριμμένα. Ἐκτός τούτων, καὶ ἓνα δακτυλίδι, τὸ ὅποιον εἶχα ἀφίση εἰς τὴν θήκην του, ἔγινεν ἄφαντον. Τεκμήρια ἀναμφισβήτητα ἐπρόδιδον τὴν ταυτότητα τοῦ κακοποιού· ὁ τάπητ μου καὶ αἱ πολυθρόναι μου εὐρέθησαν... ἀρκετὰ λερωμένα· καὶ ἂν εἶνε δυνατόν νά σας μὲν ἀκόμη ἀμφιβολία, ἔγω, δόξα τῷ Θεῷ, τὴν μαρτυρίαν ἐνὸς γείτονος κηπουροῦ, ὁ ὁποῖος χθές τὸ ἀπόγευμα εἶδε τὸν κόρακα σάς νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, μ' ἐν ἀντικείμενον στιλπνὸν εἰς τὸ ράμφος: τὸ δακτυλίδι μου, χωρὶς ἄλλο. Ὡς ἰδιοκτήτης τοῦ ζώου, εἴσθε ὑπεύθυνος, καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νά σας ζητήσω ἀποζημίωσιν, διὰ τὴν φθορὰν ἣ ὅποια μοῦ ἐγίνεν.»

Ὡμίλει, βλέπετε, ἐπισημότατα, δικαιώματα, καὶ ἐφαίνετο ἀποφασισμένος νὰ ἐνασχόησθε ὅλα του τὰ δικαιώματα. Τί εἶχα νὰ κάμω; τί ἄλλο παρὰ νὰ υποκύψω;

«Κύριε, ἀπεκρίθη, σὰς ζητῶ συγγνώμην καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ με πιστεῦσετε προθυμότατον...»

Ὁ γηραιὸς φιλάργυρος ἐμειδίασε μετὰ ἀπόλαυσιν, τὸ ὅποιον ἐγένετο μετὰ ρυτίδας τὸ ἄσχημον πρόσωπόν του. Ἀμέσως ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐν χαρτοφυλάκιον, καὶ ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου τούτου ἀπέσυρε μακροσκελὴ κατάλογον τῶν ζημιῶν, τὰς ὁποίας ἐπροξένησεν ὁ Κόραξ μου. Ἡ κατάσταση τοῦ λογαριασμοῦ τούτου ἐφαίνετο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔργον πραγματικῶς ἀντάξιον ἰθρῶπου στρεφιδίου καὶ κάπως αἰσχροκερδοῦς. Ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστειλῶ κίνημα ἐκπλήξεως, ὅταν εἶδα τὸ ὀλικὸν ἄθροισμα τῶν ἀναγεγραμμένων ποσῶν.

«Υπελόγησα μετὰ τὰς μετριοτέραις τιμὰς», ἐβεβαίωσεν ὁ ἐνάγων διὰ φωνῆς μελιτώδους· κατόπιν, ἐγερθεὶς, προσέθεσεν: «Ἄν σὰς φαίνονται ὅμως πολλὰ, εἰμποροῦμεν νὰ βάλωμεν πραγματογνωμονας.»

Ἐφριξα, συλλογισθεὶς ὅτι ἠδυνάμην νὰ περιπλακῶ εἰς δίκην, καὶ διὰ νὰ τελευτήσῃ τὸ ζήτημα, εἶπα:

«Πολὺ καλὰ, κύριε· δὲν ἀμφισβητῶ

τοὺς ἀριθμούς σας· ὅτι πληρωθῆτε μέχρι λεπτοῦ.»

Ἦτο ἡ δεκάτη πρωϊνὴ ὥρα. Ἐυρισκόμεθα εἰς τὴν αὐλήν, ὑπὸ τὰς ὑψηλὰς φιλόρθαι, μετὰ τὸ πολὺν ἄνθος· ἡ αὐρὰ προσέπνεε, κεκορσμένη ἀπὸ τὰ βαρέα κρώματα τοῦ ἰουλίου· ἠσθάνετο τις ὄλην τὴν εὐφροσύνην τῆς ζωῆς. Προέπεμψα τὸν ὄχληρόν ἐπισκέπτην, καταρῶμενος αὐτὸν ἐκ βάθους ψυχῆς, καὶ στενάχασα, ἀνύψωσα ὀπισθὲν τοῦ τοῦ; ὀφθαλμοῦς πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς διὰ νὰ τον ἐπικλησθῶ μάρτυρα τῆς λύπης μου. Ἐπὶ τοῦ βαθέος κυκνοῦ, εἶδα τότε μικρὸν μελανὸν στίγμα, τὸ ὅποιον ἐπλησίαζε, μεγεθυνόμενον ὀλονέν. Μετ' ὀλίγον προσέλαβε τὸ σχῆμα ζεύγους πτερυγῶν μακρῶν, καθαρῶς διαγραφόμενων καὶ σχιζουσῶν τὸν ἀέρα με ταχύτητα πολλήν. Κρωγμὸς περιχαρῆς ἀντήχησε, καὶ ὁ Κόραξ μου, — ἦτο αὐτός, — κατῆλθε πρὸς τὸν ταίχον τοῦ κήπου, στιλπνὸς καὶ μεγαλοπρεπῆς ὑπὸ τὴν πλουσίαν μαύρην στολήν του, μετὰ τὰς βραχυκύνους ἀνταυγαίαις τῆς.

Συνεσταλμένος, ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ξένου, (εἶχεν ἄρα γε τὴν συναίσθησιν τῶν ἐγκλημάτων του καὶ ἐφοβῆτο τὸν κατηγοροῦν;) ὁ Κόραξ μ' ἐπλησίασε διὰ συντετῶν περιστροφῶν, ὅτε μὲν χορηγηθῶν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ὅτε δ' ἀνυψούμενος μετὰ πτήσεις βραχεῖαις. Τέλος ἐπῆρε τὴν ἀπόφασίν του καὶ ἐπέταξεν ἐπὶ τοῦ ὄμου μου, — τόλημνα, ἄλλως τε, διὰ τὸ ὅποιον οὐδέποτε ἕως τώρα εἶχα μετανοήσῃ. «Ἡμερος καὶ τρυφερός, ἐβύθισε τὸ ράμφος του εἰς τὴν κόμην μου, καὶ ἤρχισε νὰ με κνίξῃ θωπευτικῶς, ἐπιζητῶν τὰς θωπείαις μου, καθὼς καὶ τὰ κεράσια τοῦ προγεύματός του. Τῷ ἤρσε νὰ τα λαμβάνῃ ἐκ τῶν χειρῶν μου, μετὰ τὴν πτέρυγα φρίσσουσαν, μετὰ τὸν λαϊμὸν τεταμένον, κλωζῶν ὁ λαϊμαργὸς ἐκ τῆς ἀπολαύσεως, ἐφ' ὅσον ἐξέθλιβεν τὸν πορφυροῦν ὀδὸν τοῦ καρποῦ εἰς τὸ χάσμα τοῦ μεγάλου του ράμφους.

«Πολὺ ἡμερο τὸ πουλί σας! μοὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸν λογαριασμόν· κρῖμα νὰ ἔχη τὸσφ ἀνεπτυγμένον τὸ ἐνστικτὸν τῆς καταστροφῆς!

—Κρῖμα, πραγματικῶς! ἀπεκρίθη· ἄλλα καθὼς γνωρίζετε, κύριε μου. μήπως καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν εἶνε κόρακες, ὑπὸ τὴν ἐποψὴν αὐτῆν;»

Καὶ ὑπεκλίθη εἰς ἀποχαιρετισμόν.

Ὅταν ἐμείναμεν μόνοι, ὁ Κόραξ καὶ ἐγὼ, τῷ ὀμίλησεν αὐστηρότατα. «Κοκὸ, τῷ εἶπα, με καθιστῆς δυστυχεστάτον. Ἄν ἐξακολούθησεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, θά με καταστρέψῃς. Διὰ τὴν νὰ ζημιώσῃς τὴν φήμην σου καὶ τὸν κύριόν σου με τὸσας ἀταξίας; Μήπως

σε ὠθεῖ κριμμία ἀνάγκη; Μήπως δὲν ἔχεις ἐδῶ ὅ,τι θέλεις, καὶ κρέας, καὶ ὀπωρικά, καὶ λάχανα ὀρεκτικώτατα, καὶ τυρί, ἀπὸ τὸ τυρὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀγαπᾷς τὸσον πολὺ καὶ εἰμπορεῖς νὰ τρώγῃς ὅσον θέλεις μετὰ τὴν ἡσυχίαν σου, χωρὶς νὰ φοβῆσαι τὰς πανουργίας τῆς κλώπεκος; Εἶσαι, χωρὶς ἀμφιβολίαν, προνομιοῦχος κόραξ, Κοκὸ μου! Εἰμπορεῖς, ὅταν σου ἀρέσῃ, νὰ πετᾷς ἐλεύθερος, νὰ παραδίδῃς τὰς πτέρυγας σου εἰς τὸν ἀνεμὸν, νὰ δισχίζῃς τὸ γαλανὸν ἀπειρον, νὰ κᾶθησαι ἐπάνω εἰς τὰς φιλόρθαι τοῦ κήπου μου, νὰ ρεμβάζῃς ὑπὸ τὰ φυλλώματά των. Χαίρεσαι τὴν ἐλευθερίαν τὴν τὸσφ πολυτίμον διὰ τὰ πτηνά. ναι, τὸσφ πολυτίμον, ὥστε ἡ ἀπόλειά της τὰ φονεῖται.»

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Νίκος καὶ ἡ Κική ὀμιλοῦν περὶ τοῦ ἐξαδέλφου των, ὁ ὁποῖος ἐπέτυχεν μίαν λαμπρὰν θέσιν. — Βλέπετε λοιπὸν τί θὰ πῇ τῆχη· λέγει ὁ Νίκος. — Μὰ τί ἄλλο θὰ πετύχῃ, ὕστερ' ἀπὸ τέτοια ἐπιτυχία; ἀποκρίνεται ἡ Κική.

Ἡ μητέρα μου ἔχει τόσα μαλλιά, ἔλεγεν ὁ Νίκος, ὥστε, ὅταν τὰ λύνῃ, τῆς πέφτουν ἕως τὰ γόνατα. — Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, ἀπαντᾷ ὁ Πέτρος· τῆς ἰδικῆς μου πέφτουν χίμω ἂν τὰ λούω.

Ἐπιτέλους, ὁποῖος ἔλαβα τὸ α' γυμνασίον τριτοῦς — μοὶ γράφει ὁ Γουλιέλμος Τέλλος [EE] — πρῶτος ἐνετύφηναι εἰς τὰς ἀπολαυστικὰς τοῦ σείλας, καὶ πρῶτος σπεύδω νὰ σου μεταδώσω τὰς ἐντυπώσεις μου... Ἄλλα θὰ δυσκολευθῶ πολὺ. Εἶνε πάρα πολλὰ, καὶ ὀμιᾶσθαι μὲν χαίρομαι παρασύροντα τὰ πάντα... Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἄλλο τι, εἰμὴ ὅτι ἐν βαθύτατον ἄλ' ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειλέων μου, ὅταν ἔρθαν εἰς τὴν λέξιν Τέλος... Πῶς νὰ μὴ σε ἀγαπᾷ ἡ ἐλληνικὴ νεολαία; Πῶς νὰ μὴ σε θεωρῇ πνευματικὴν τῆς προφῆν; Τίς ἄλλος ἐπρόνοησε νὰ ἐκδώσῃ τοιοῦτο βιβλίον; Τίς ἐμερίμησεν ὑπὲρ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ πρὸς τὴν Πατριὰ ἀισθημάτων; Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτός σου! Διότι σὺ μόνον κατῴρθωσες νὰ ἐκδώσῃς βιβλίον ἰκανὸν νὰ τέρψῃ, νὰ διδάξῃ, νὰ ἠκικοποιήσῃ, νὰ συγγινησῇ, νὰ ἐξευγενίσῃ καὶ νὰ συσταρπάσῃ· βιβλίον διὰ πᾶσαν τάξιν, καὶ φύλον, καὶ ἡλικίαν καὶ... σπέτην.»

ΑΔΑΦΑΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΣΟΣ»

ΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΙ

Τὴν 15 Σεπτεμβρίου, δηλαδὴ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας, λήγει ἡ Προθεσμία τῆς ἀποστολῆς Φωτογραφιῶν διὰ τὸν Διαγωνισμόν. Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν μέρος, ἄς σπεύσουν νὰ στείλουν τὰ ἔργα των. Τὴν 30 Σεπτεμβρίου, δηλαδὴ μετὰ δεκαεννέα ἡμέρας, λήγει καὶ ἡ Προθεσμία τῆς Ψηφοφορίας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὴν ἀφῆσιν τοῦ φύλλου, ἄς σπεύσουν νὰ στείλουν τὴν Ψῆφόν των. Μετὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου διαδέχεται καὶ δεύτερον ἀετλίον Ψηφοφορίας, δι' ὅσους τυχόν ἔχασαν τὸ πρῶτον.

Πλησιθάς Σελήνη [EEE] διὰ τὴν εὐφροσύνην ἐπιστολῆν σου, ἀπὸ τὰς ὄχθας αὐτοῦ ξανθοῦ Σερέτου· κατόπι τῶν μνησῶν σιωπῆς. Ἦθελα νὰ μαλώσω ὀλίγον τὸν Ἐξορίστον Ἀμαρτωλόν, ὁ ὁποῖος εὐθύνεται διὰ τὴν σιωπὴν αὐτῆν, διότι σ' ἐστέρις τὸσον καιρὸν τῶν νέων τοῦ κύκλου μας. Ἄλλ' ἄ; ἔχη χάρι, ἄφ' οὗ αὐτός σου ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ γράψῃ μίαν τὸσον ὀραλίαν ἐπιστολήν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ στοιχημά σου μετὰ τὴν Πάραλον Πέτραν, καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα, θά το κερδίσης. Ἡ Σελήνη Τιμῆς ὑψοῦται ὀλονέν.

Ἐπέταξεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἡ Μάρθα, ὅταν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν τοῦ Ἐθνικοῦ Γ. μου [EE]. Ἄ, μὰ εἶνε τὸσον σύμφωνος μετὰ τὴν ἰδέαν τῆς ἀγαπητῆς μας φίλης! Ἐξέυρετε τί γράφει; Ἰδοὺ: «Ἄδεν εἰμπορῶ νὰ ὀνομάσω Ἐλληνοπαῖδα τὸν συνδρομητὴν σου ἐκεῖνον, ὁ

ὁποῖος, ἐνθ' ὅτι ἡμπορῶ, δὲν θὰ ψήφισῃ τὴν αὐτοῦ σὺν. Ἡ ψηφοφορία αὐτὴ ἀρτεῖται εἰς τὸν πατριωτισμὸν τῶν Ἐλληνοπαίδων· ἐτελείωσε ἰο Ναι, αὐτὸ εἶνε ἐτελείωσεν!

Ἐν πρώτοις, Σταμίτιον Σταματίου, σὲ συλλογισμῶν ἐγκαρδίαις διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφοῦλας σάς. Ὡς πρὸς τὰ ψευδῶναμα, τὰ ὅποια προτείνεις, δυστυχῶς κανὲν δὲν εἶνε ἐλεύθερον, καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου στείλῃς ἄλλα. Τὸ ἀνεκδοτὸν τῆς γαργίας μετὰ διεσκέδασε πολὺ, ἂν καὶ νὰ σου εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν το ἐπίστευσα.

Ροδοστασιμένη Δύσις, εἶμαι εὐτυχῆς δι' ὅσα καλὰ εἶπαν δι' ἐμὲ οἱ μεγαλύτεροι εἰς τὸ σπῆτι τῆς Τύριδος. Τὸ ἐπίθετον τοῦ ψευδῶνου σου εἶνε Ροδοστασιμένη καὶ ὄχι Ροδοστεφανωμένη. Ἐχω ὅμως καὶ μίαν φίλην Ροδοστεφανωμένην Ἀνοίειν, καὶ διὰ τοῦτο σοῦ ἀποδίδεται καμμίαν φορὰν, κατὰ λάθος, αὐτὸ τὸ ἐπίθετον, ἀντὶ τοῦ ἄλλου.

Ἐυχαριστῶ θερμῶς τὸν ἰκανώτατον δημοδιδάσκαλον κ. Νικόλαον Πάριαν, διότι δὲν παύει νὰ με συνιστᾷ εἰς τοὺς μικροὺς τοῦ φίλους — ὡς ἀποκαλεῖ τοὺς μαθητὰς του, — καὶ νὰ του προτρέπῃ νὰ γίνωμαι συνδρομητὴν μου. Μοῦ ἔστειλε καὶ ἐν ποίημα δι' αὐτοῦς, τὸ ὅποιον μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα. Δυσκοῦμαι ὅμως ποῦ δὲν εἰμπορῶ νὰ το δημοσιεύσω, διότι μόνον τῶν τακτικῶν μου συνεργατῶν δημοσιεύω ποιήματα, κατ' ἀρχὴν ἀπαράβατον. Καὶ τοῦτο, διότι ἂν ἔκαμνα τὸ ἐναντίον, διαθεσθαῖν τὸν φίλον μου κ. Βάγια, θὰ δὲν θὰ ἦτο πλέον εἰς θέσιν νὰ με συνιστᾷ εὐσυνειδήτως εἰς τοὺς μαθητὰς του.

Κατενθουσιασμένη καὶ ἡ φίλη μου Ἰτέα μετὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Μεγάλου Ἐβράνου. Οἱ Ἀμερικανὸν παῖδες εἶνε ἄξιοι θαυμασμοῦ διὰ τὸ κατόρθωμά των, μοὶ γράφει· ἀλλὰ νομίζω ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ Ἐλληνοπαῖδες θὰ το ἐκατορθώσαμεν ἂν εἶχαμε τὴν θέλησιν, τὴν ὅποιαν εἶχον ἐκεῖνοι. Διότι, ὡς ἠξέυρετε, τὸ πᾶν εἶνε ἡ θέλησις· Ναι, αὐτὸ μόνον χρειάζεται, τίποτε ἄλλο. Θέλησις καὶ πᾶν θέλῃσις. Ἐμπρός λοιπὸν!

Ἄφ' οὗ εἶχα τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ὁ πρῶτος, ὁ ὁποῖος ἔλαβα τὸ α' γυμνασίον τριτοῦς — μοὶ γράφει ὁ Γουλιέλμος Τέλλος [EE] — πρῶτος ἐνετύφηναι εἰς τὰς ἀπολαυστικὰς τοῦ σείλας, καὶ πρῶτος σπεύδω νὰ σου μεταδώσω τὰς ἐντυπώσεις μου... Ἄλλα θὰ δυσκολευθῶ πολὺ. Εἶνε πάρα πολλὰ, καὶ ὀμιᾶσθαι μὲν χαίρομαι παρασύροντα τὰ πάντα... Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω ἄλλο τι, εἰμὴ ὅτι ἐν βαθύτατον ἄλ' ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειλέων μου, ὅταν ἔρθαν εἰς τὴν λέξιν Τέλος... Πῶς νὰ μὴ σε ἀγαπᾷ ἡ ἐλληνικὴ νεολαία; Πῶς νὰ μὴ σε θεωρῇ πνευματικὴν τῆς προφῆν; Τίς ἄλλος ἐπρόνοησε νὰ ἐκδώσῃ τοιοῦτο βιβλίον; Τίς ἐμερίμησεν ὑπὲρ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ πρὸς τὴν Πατριὰ ἀισθημάτων; Οὐδεὶς ἄλλος ἐκτός σου! Διότι σὺ μόνον κατῴρθωσες νὰ ἐκδώσῃς βιβλίον ἰκανὸν νὰ τέρψῃ, νὰ διδάξῃ, νὰ ἠκικοποιήσῃ, νὰ συγγινησῇ, νὰ ἐξευγενίσῃ καὶ νὰ συσταρπάσῃ· βιβλίον διὰ πᾶσαν τάξιν, καὶ φύλον, καὶ ἡλικίαν καὶ... σπέτην.»

Ἀθῶν τῆς Ἐρήμου, σὲ συγχάρομαι ἀπὸ καρδίας διὰ τὴν ἔξοχον ἐπιτυχίαν τῶν διπλωματικῶν σου ἐτετάσεων. Ναι, ἀγαπητὴ μου, εἶμαι εὐτυχῆς καὶ ὑπερήφανος, διότι αἱ πλείεσται ἀπὸ τὰς πρωτοκαθήμεναι ἦσαν καὶ γέτος φίλαι μου, ὅπως ἦσαν καὶ αἱ περυσιναι. Τὰς συγχάρομαι ὅσα καὶ τὰς εὐχαριστῶ, διότι πάλιν μ' ἐτίμησαν.

Ἄδνα [EEEE] δὲν φαντάζεσαι πόσον μοῦ ἠρέσαν ἡ περιγραφή τοῦ ταξιδίου. Κρῖμα νὰ μὴ ἔχω τὸσον νὰ δημοσιεύσω ὀλόκληρον τὴν ἐπιστολήν σου! Καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ ὑπεργράφου σου « ἡ ἰ-δέα » (ἀντὶ: ἡ ἰδία) τί χαριτωμένη! Ἄλλα διατὶ τὸσφ ἀπαισιοδοξία διὰ τὴν τύχην τοῦ διηγηματός σου; Ἀπὸ τὴν πολλὴν μετριοφροσύνην σου βέβαια. Ἄδικα, πολὺ ἄδικα ὑποπετῆθην τὴν Ναυτοπούλαν, δι, παρὰ τὰς ὑποσχέσεις της, θὰ μὲ ἀφίση τῶρα που σήκωσε κόσον... Σήμερα μοὶ γράφει καὶ μοὶ λέγει διατὶ ἔκαμε νὰ φανῇ τὸσον καιρὸν. Ἡ ἀδελφοῦλα της, ἡ Σαρθὴ Νησιωτοπούλα, ἔπασεν ἀπὸ μίαν παράσσαν ὕψους 12 μέτρων, καὶ ἔσπασε τὸ ἓνα της χεράκι. Ἐξέθρωσε δὲ τὸ ἄλλο. Εἶνε θαῦμα πως ἐσώθη, διότι πίπτουσα παρέσυρε καὶ μίαν πελωρίαν γάστραν· ἀλλὰ εἶνε θαῦμα καὶ ἡ ἀκαρξία καὶ ἡ γενναϊότης μετὰ τὴν ὅποιαν ὑπέστη τὸσας ἔργειρήσεις, τὸσους πόνους, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆσῃ τοὺς συγγενεῖς της!... Εὐγέ της! τῆς ἀξίζουσι δὲ αὐτὸ τέσσαρα εὐσημα [EEEE]. — Τώρα, δόξα σοὶ ὁ Θεὸς, εἶνε καλύτερα, καὶ ἡ Ναυτοπούλα ἀγίνεται πάλιν ἡ παλαιὰ καὶ πιστὴ μου Ναυτοπούλα, ἡ οὐδέποτε λείπουσα ἐκ τῆς ἀλληγογραφίας καὶ καμβίνουσα μέρος εἰς ὅλα. Καὶ μοὶ γράφει πάλιν ἓνα σωρὸν ὄραϊα, συγκινητικά, ἠνδιαφέροντα, τὰ ἧποια θὰ ἰδῆτε εἰ, τὸ προσεχῆς.

τοπούλαν, δι, παρὰ τὰς ὑποσχέσεις της, θὰ μὲ ἀφίση τῶρα που σήκωσε κόσον... Σήμερα μοὶ γράφει καὶ μοὶ λέγει διατὶ ἔκαμε νὰ φανῇ τὸσον καιρὸν. Ἡ ἀδελφοῦλα της, ἡ Σαρθὴ Νησιωτοπούλα, ἔπασεν ἀπὸ μίαν παράσσαν ὕψους 12 μέτρων, καὶ ἔσπασε τὸ ἓνα της χεράκι. Ἐξέθρωσε δὲ τὸ ἄλλο. Εἶνε θαῦμα πως ἐσώθη, διότι πίπτουσα παρέσυρε καὶ μίαν πελωρίαν γάστραν· ἀλλὰ εἶνε θαῦμα καὶ ἡ ἀκαρξία καὶ ἡ γενναϊότης μετὰ τὴν ὅποιαν ὑπέστη τὸσας ἔργειρήσεις, τὸσους πόνους, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ ἀνησυχῆσῃ τοὺς συγγενεῖς της!... Εὐγέ της! τῆς ἀξίζουσι δὲ αὐτὸ τέσσαρα εὐσημα [EEEE]. — Τώρα, δόξα σοὶ ὁ Θεὸς, εἶνε καλύτερα, καὶ ἡ Ναυτοπούλα ἀγίνεται πάλιν ἡ παλαιὰ καὶ πιστὴ μου Ναυτοπούλα, ἡ οὐδέποτε λείπουσα ἐκ τῆς ἀλληγογραφίας καὶ καμβίνουσα μέρος εἰς ὅλα. Καὶ μοὶ γράφει πάλιν ἓνα σωρὸν ὄραϊα, συγκινητικά, ἠνδιαφέροντα, τὰ ἧποια θὰ ἰδῆτε εἰ, τὸ προσεχῆς.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Σήμερον ὁ Δημ. Π. Ἀρίδας, διὰ συγκινητικῶτατος ἐπιστολῆς, μοῦ συνιστᾷ θερμῶς μίαν πτωχὴν ὀρφανίδα ἀπὸ τὴν Σύρον. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι κάποιος θὰ μου στείλῃ τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ νὰ τὴν ἐγγράψω. Καὶ τὸ σᾶδιον πρὸς εὐεργεσίαν εἶνε ευρὺ, διότι ὑπάρχουν ἀκόμη πέντε πτωχὰ παῖδια συστημένα καὶ μὴ ἐγγραφέτα μέχρι τοῦδε.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδῶνά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληγογραφίαν καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μικρὰν Καρδίαν (Ν. Τ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὀρειότερον) καὶ Νεράϊδαν τῶν Στεροτῶν (Μ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα) διὰ τὰς ἐρωτήσεις σου, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν «Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ ἰον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου· ἐκεῖ θὰ εἶδῃς τὶ συμβεβησι εἰμποροῦν νὰ μου στέλλουν οἱ συνδρομηταί.

ΑΥΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Ἐῦρον ἀκόμη τὸν διδάσκαλον τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας καὶ οἱ ἐξῆς: Τριφύλλι, Δ. Βόσασαρος, Δ. Π. Ἀρίδας, Λόδας, Ἐρυσθαὶ Θάλασσα, Τυδεὸς Χιωτὴ Μαργαρίτα, Εὐδῶδες Ἴον ([E]) διὰ τὴν ζωηρὰν ἐπιστολήν ἡ Λιμνοθάλασσα τοῦ Μεσολογγίου, Χαμερὴν Ἐδύχια, Τέτις τῆς Ἀχαΐας, Βίλικρινὴ Φιλία, Ν. Δεκαβάλλας, Ροβέρτος Γουακάρος, Ὀθρανὸς τῆς Ἑλλάδος ([E] διὰ τὴν ἐμμετρον Λύσιν) καὶ Μαδρος τῆς Βερετίας.

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: Ἡ Πλησιθάς Σελήνη ἀσπάσεται Ναυτοπούλαν, Ἐλληνοπούλαν, Ἀσπερθεσσάν Νύκτα κτλ. — Ἡ Ἀράχνη ἐρωτᾷ τὴν Ἀερονταπούλαν πῶς περᾷ εἰς τὴν ἐιοχὴν — ἡ Κίχλη ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Ζοφεροῦ Μεσάϊωνος, τοῦ Ἀδῆρου καὶ τοῦ Ζιλ Βλάς — ἡ Ροδοστασιμένη Δύσις ἀσπάσεται τὴν Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν — ὁ Νεαροὸς Ζωγράφος πληροφορεῖ Ζωγράφον τῶν Θαλασσιῶν, δι, τὰρχικὰ τὸν εἶνε Χ. Δ. — ὁ Νικόλαος Δεκαβάλλας συγχάριε πάντας τοὺς εἰς τὸν 58ον Διαγωνισμὸν βραβευθέντας Παιριεῖς — ὁ Περικλῆς Σάβερρος πληροφορεῖ τὸν πρόεδρον τοῦ Κερκυραϊκοῦ Συλλόγου, δι, ἐπειδὴ δὲν θὰ μείνῃ ἐν Πρεβέζῃ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ ἀντιπρόσωπος του ἐκεῖ, ὅταν δὲ μεταθῇ εἰς Ἀενακίδα, θὰ τῷ γράψῃ ἂν εὐθεῖαις — ἡ Ναυτοπούλα εἰς τῆς Ἀρδρου ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Ἀρθισμένης Ροδωνίτις, τὴν ὅποιαν ἀσπάσεται — ὁ Ναυαρχὸς Θεοβέρτος πληροφορεῖ τὸν Κυρηναῖον τῶν Τύρων, δι, ἡ διακίρη τὸν εἶνε αἱ Ἀθῆναι ὡς πρὸς τὰρχικὰ του, ἐδημοσιεύθησαν εἰς προηγουμένον φυλλάδιον. ἂν θέλῃ δλον τὸ ὄνομά του, ἄς ἀνταλλάξω Μ. Μυστικὰ — ἡ Χιωτὴ Μαργαρίτα ἐρωτᾷ τὸν Ἀγριον Μάγδον ἂν ἔχη πολὺν καιρὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Χίον —

ὁ Ἡρ. Κ. Ἀναστασιάδης δέχεται τὴν ὑπόψιν τῆς Δύρας τοῦ Ὀρφέως προταθείσαν ἀλληγογραφίαν, καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του — ἡ Φιλοσοφία Νεῦνις ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τῆς Ἀερονταπούλας, συλλυπεῖται δὲ τὴν Ποιήτριαν Σαργῶ διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀδελφῆς της (κ' ἐγὼ τὴν συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας) — ἡ Ἰονία Νῆσον ἀναμένει ἐπιστολήν τῆς Ἀηθῶνος τῆς Ἐρήμου, τὴν ὅποιαν ἀσπάσεται — ἡ Ἀνθοπώλις τῆς Βερώνης ζητεῖ ἀλληγογραφίαν μετὰ τὴν Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν — ὁ Ἀγγορολογιώτατος μετὰ τὸν Σοφὸν Πιττακὸν καὶ ἡ Ἰτέα μετὰ τὴν Ἠλέκτραν Παλαιολόγου

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ μεταλλάξω: ἡ Ἐρυσθαὶ Θάλασσα μετὰ τὴν Φιλόδορον Ἐλληνίδα, Νεφελοδὴ Νύκτα καὶ Ἡσυχὸν Ἀεράκι — ὁ Ναυαρχὸς Θεοβέρτος μετὰ τὴν Χίον τῶν Κρησιῶν, Τρεχαγορευτοπούλαν καὶ Βασιλίαν Ζηνοβίαν — ὁ Ταρταρίος τῆς Ταυροκορίας μετὰ τ

με τὸ Φιλέριμον Ἴον καὶ Ἑλληνικὴν Θάλασσαν — ὁ Νουταλῆς Ἑλληρ μετὰ τὴν Ἡρώδα Ἀνδροκίην, Βανθὴν Γαλανομάταν καὶ Βυργινίαν Λυκαρδοπούλου — ἡ Γλυκεία Ἀνάμνητος μετὰ τὴν Εὐκρινὴ Φιλίαν, Γλυκὸ Φίλιππιν καὶ Κιθαροφῶν Ἀπόλλωνα — ἡ Φερωντὴ Βαρκοῦλα μετὰ τὴν Ἀστέρα τὸν Βέρα, Σέλευνον τὸν Κεραυνὸν καὶ Βίγλαν — ἡ Ἀνθώπιος τῆς Βερόνης μετὰ τὸν Γουλιέλμον Τέλλον, Μερκεδέβιαν καὶ Παπαρούναν τῆς Πεντέλης — ἡ Ἀνδριάνα Βλασοπούλου μετὰ τὴν Κάρμεν Σύλλα, Ἄγγιον Μάρδην καὶ Ὀλίαν τὸν Γρίπτιν — Μικρὰ Ἰατρούσα μετὰ τὴν Ἐρωτὶν Καμείλιαν, Ἰατροὺν τὸν Συδρομητῶν καὶ Βράχον τῆς Ντραμπάτοβας.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλιν στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Καταρομάλλω ([E] διὰ τὴν χαρακτηρισμένην ἐπιστολίαν ἀλήθειαν, εἶνε καὶ μερικὰ παιδάκια « πού τους ἀρῶν τὰ γλυκὰ καλλίτερα ἀπὸ τὴν Διάπασιν » ἀλλὰ εὐρεῖς τί θὰ πάθου; αὐτὰ ; ἢ χάσου; δια τους τὰ δόντια !..) Ἀράχην (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσων συμπαιθεῖς ἐκρήσεις; φαντάζομαι τί ὄραϊα σου περῶς εἰς τὴν ἔσοχην, ἀρ' οὐ μάλιστα ἔχεις καὶ τὴν συντροφίαν τῆς ἀγαπητῆς Δερουχέτης) Κωματίζουσαν Θάλασσαν (ἔχει ὀλίγην ὑπομονήν, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μῆθης τὴν τρόφω ἢ ἐργασθῆς διὰ τὸν Μεγάλον Ἐρανον, πολλὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενεθλῖά σου) Σαπρὸ Α. Σαυτροπούλου (ἐλήθη) Ἑλληνίδα τὸν Βορρὰ, Πολυέτην ἰ. Κλωσίδου, Ναυικῶν, Ἀπόστορον Ἀκτιν (δὲ, διότι τὰ βραβεῖα, κατὰ τὸν Κανονισμόν, δὲν ἀνταλλάσσονται μετ' ἰσοδύναμα) Κίχλην (ἀλήθεια, ὁ Ἀντίβας κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ ρωμαῖος στρατηγός; ὑποθέτω δὲ ἡ παραδρομὴ τοῦ φίλου μας ἀφίεται εἰς τὴν μεγάλην σέβιν τοῦ ὄνματος αὐτοῦ μετὰ τὴν ρωμαϊκὴν ἱστορίαν) ἀπὸ τὸν Ὀρίων, ἄλλα λεξικά τὸ ἔχουν μετ' ἑσέων εἶσαι ὅμως φοβερὸς ἐλεγκτής; τίποτε δὲν σου διαφεύγει !) Δύτην τῆς Ἰόρας, Μουσουργῶν (καὶ ἡ νέα σου ἐπιστολὴ μοῦ ἤρσεν δσον καὶ ἡ πρώτη ἀνεξήγητον αὐτὸ που κάμουν οἱ ταχυδρομικοὶ διανομεῖς; ἐνῶ τὰ φύλλα τοῖς παραδίδονται ὅλα συγχρόνως, ἄλλοι τὰ πηγαινὸν ἑνωρίτερα, καὶ ἄλλοι ἀργότερα, σὲ παρακαλῶ νὰ κάμης τὰ παράπονά σου εἰς τὸν διανομέα τῆς συνοικίας σου) Ἀναστάσιον Γ. Μακρῆν (εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογον διὰ τὰς ἐνεργείας του, καὶ ἀναμῆτω τὸν κανονισμόν) Ὀυρανὸν τῆς Ἑλλάδος, Ἰατροὺν τὸν Συδρομητῶν (ἡ κινεζικὴ ἐπιστολὴ σου ἐστάλη ἀλλὰ τί ἐχρημάτετο ἡ μεταφράσις τῆς ; νυμίζεις δὲ ἡ Μυμῶζα δὲν ἤξευρε κινεζικὰ;) Χαροπόλεμον, Μονογενῆ (ἔγινε καλὰ τὸ χεράκι σου;) Γλαῦκον (ὁ ἵππος μετὰ διαβεβαίωσι δὲ ἡ καταβῆλα πάσας τευ τὰς δυνάμεις πρὸς πραγματικῶν τοῦ σκοποῦ τοῦ Μεγάλου Ἐράνου.) Ζαχαρὸ Π. Μαραγκῶν (ἐλήθησαν) Καταρτίδαν (μπᾶ ! κ' ἐγὼ εἶχα νομίσθαι δὲ μ' ἐλασύνησαι) Φθινοπωρινὴν Νύκτα, Χαμέτην Εὐτυχίαν (« τί δένδρα, τί νερά, καὶ προπάντων τί ὄρεσι ! » φαντάζομαι τί φαγί που ἔκαμεις εἰς τὴν ὄραν ἀκείνην ἔσοχην) Δημήτριον Πικριώτην (εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς δύνασαι κάλλιστα νὰ στείλῃς δύο Στοιχειογράφους) Ἰριδα, Τέτιγα τῆς Ἀχαΐας (ψευδώνυμον μετὰ μίαν λέξιν εἰμπορεῖς βεβαίαν νὰ εὐρῆς μόνος σου πρότείνῃ μου μερικὰ, νὰ σου ἐκλέξω) Ἀμνοβάλασαν τὸν Μεσολογγίου (χρηιάζεται ὀλίγη ὑπομονή, διότι αἱ προτάσεις δημοσιεύονται μετὰ τὴν σειράν, καὶ ἀπὸ τρεῖς ἢ πέντε τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον) Ζωγράφον τὸν Θαλασσιγόν (ἡ Βουρλοροκέτα δὲν εἶνε ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ὑποθέσεις καὶ συνεπῶς δὲν δημοσιεύω τὴν πληροφορίαν σου, τὸ ἀπροσδόκητον τοῦ 35ου φύλλου ἐδημοσιεύθη δις ἐκ παραδρομῆς) Φρόνιμον, Καρδερίαν (σοῦ διαβιβάξω τὸς ζωγράφους συμπαιθεῖας τῆς Πίσσας πρὸς τοὺς ἀπληροῦς

σου, καὶ ἰδίως τοὺς περρωτοὺς; δὲν ἤξευρες πῶς ἐξεργάζετο ἐνὸς ἐδάδαζα ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ὀρειότητος [EE] ἐπιστολῆς σου) Χρυσάνθιμον (εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς τὰ χεράκια καὶ ἄνω Δελτίου, διότι τὸ ἀντικαθιστῆ ἡ ἐπιστολὴ τὸ Δελτίον στέλλεται χάριν περισσοτέραις εὐκολίαις; ἀλλ' ἀρ' οὐ τὸ ἔγασες, τί νὰ γίνῃ;) Μακρολέξαν, Σκαφιδάκι, Φίγ Μοῦ Ἀῆ (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν) Τρίχρωμον Φούδιαν (πῶς ἐπερίσταται εἰς τὸ ταῖσι; κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ γνωρίσω τὴν ἀδελφὴν σου) Ἀρχηγὸν τὸν Μολυβένιων Στρατιωτῶν, Σπαρτιατικὸν Ζωμόν (ὁ Ἀνανίας σὲ χαίρει; ἐργάζεται πολὺ μετὰ Δαγωνισμοῦ; καὶ δι' αὐτὸ δὲν φαίνεται;) Γραβιῶν (εὐχαριστῶς σοῦ ἔστειλα ἤδη τὰ πέντε πρῶτα φύλλα) Σέλευνον τὸν Κεραυνόν, (ὁ δὲ λάθος ἐπιστολήν μου λίαν προσέχῃς) Γλυκείαν Καρδίαν, Στρατηγὸν Ρίο δὲλ Κουτεντζῆ (ἐν διω 20 ἔκτακτον τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ Ζηροῦ;) Ναύαρχον Θεοβέρτον (ἔλα ἀναγνώσω τὴν κωμῶδιαν σου, ἢ σου γράψω πῶς μοι ἐράνη) Ἰπποκρῆν Γουλιέλμον (δυστυχῶς; δὲν ἔχει τὸ περιοδικόν, τὸ ὁποῖον μου ἀναφέρει, διὰ νὰ ἰδῶ τὸ διήγημα καὶ νὰ κρίνω ἂν πρόκειται περὶ κλοπῆς, ἢ ἂν πλῆς συμπτώσεως; ὑποθέτω ὅμως; δὲν θὰ εἶνε τὸ δεύτερον;) Ἐρωτὶν Θαλασσαν (ἡ Κική σὲ ὑπερευχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα) Σπουδαῖον Ἀνθρωπον (εἰμπορεῖς; νὰ ἔστειλεις περισσότερέρας; ἀλλὰ μόνον 18 ἦσαν ὄρθαι;) Τζακ, Ἀστέρα τὸν Βέρα (ναί!) Φιλοθέαντον (ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ πλέον ἐνθουσιαστικὸς μετὰ τὴν ἰδέαν τοῦ Μεγάλου Ἐράνου, καὶ ἔλα ἔλθῃ ἡ ὥρα, ἢ χαλάσθαι τὸν κόσμον; κ' ἐγὼ βραχίζομαι πολὺ εἰς τὸν πατριωτισμὸν του καὶ εἰς τὴν δραστηριότητά του) Κάλυκα Ρόδου (εἶχα μᾶθρ τὸ δυστύχημά σου καὶ σε συλλυπηθῆν) Νικόλαον Δεκαβάλλον (βεβαίως γίνεσαι ὁ χωρισμὸς τῶν εὐσήμεων; ἀλλ' ἐν καιρῷ, νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν αἰτησίαν) Φιλόμοσον Νεάνιδα (ἔλαδος λοιπὸν τὸ δῶρον που ἤθελες; πληροφοροῖς περὶ Μ. Μυστικῶν δὲν δημοσιεύω κατ' ἀρχὴν; αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευσθῶν ὀλίγον κατ' ὀλίγον) Ἰονίον Νῆσον ([EE] διὰ τὰ εὐγενῆ σου αἰσθήματα) Ἐδῶ Ζάντου, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Σεπτεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἡσέως στέλλονται μέχρι τῆς 25 Ὀκτωβρ.

Ὁ χαρακτὴρ τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψω τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κωλύεται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τεμαῖται φρ 1

315. Δεξιόγραφος.
Τουλάχιστον τὸ πρῶτον μου, λοιπὸν τὸ δευτέρον [μου, Κ' ἔπερον κόραι ἐν πομπῇ ποτε τὸ σύνολόν μου. Ἐστάλη ὑπὸ Ὀκταῖου τοῦ Γριπτιῶ

316. Στοιχειογράφος.
Ματαίως δὲν συνέγραψεν ἐν ἱερῶν βιβλίον, Καὶ ὅμως οὕτω θὰ φανῇ, ἂν λείψῃ ἐν στοιχείον. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοκίτου [E]

317. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον κυδόμενον.
1. — Μέγας λυρικός ὁ Ἀνακρέων ἦτο.
2. — Ἡ Πίσσα πάλαι ποτὲ ἦτο δημοκρατία.
3. — Ζῶν ἐστὶ ὁ ἄνθρωπος λογικόν.
4. — Συνδρομηταὶ Σάμιοι ἐν τῇ Διαπλάσει εἶμεθα πολλοί.
Ἐστάλη ὑπὸ Πυθαγόρου τοῦ Σαρίου

318. Μωδαϊκόν.
Ἔτος, Μῆν, Ἡμέρα, Ὀρα, Δευτερόλεπτον, Στιγμῆ, Πάρ' ἢ αὐ καὶ φρεῖσας τώρα Διαλεχθὰ τὸν ποιητῆ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου

319. Τέσσαρα.

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ τοῦ σχήματος διὰ γρημμάτων οὕτως, ὥστε νὰ αναγινώσκονται : Κε. θέτως, ναύαρχος; Ἀθηναῖος; ὀριζόντιος, νῆσος τῆς Ἑλλάδος; διαγωνίως μετεωρολογικὸν φαινόμενον.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίχλης

320. Δεξιόθρια.

Ποῖα λέξις ἔχει τέσσαρα φωνήεντα χωρὶς καὶ νέν σύμφορον;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρου

321. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τάρχη γράμματα τῶν χρησιμοποιηθέντων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δὲ δεύτερα πόντον τῆς Μ. Ἀσίας :
1, Εἰς τῶν ἐπτὰ σαρῶν, 2 καὶ 3. Πολύτιμοι λίθοι, 4, ζῶν. 5. Βασιλεῖς τῶν Ἑβραίων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Αρχιμῆδους

322. Φωνεντόλιπον.

* -π-σ-ν-ζ-μ-κ-ν-π-θ-ζ-τ.
Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσόστομου Μιχαηλίου

323. Γρίφος.

Δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ, δεῖ
AAA = = =
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθίου Στεφάνου [E]

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 19 καὶ 26 Ἰουνίου ε. ε

357. Γεράσιμος (Γέρας, ὄμιος). — 358. Πηγὴ (πῆ, γῆ). — 359. Λύτης, δότης. — 360. Αἶμα, μαῖα. — 361. Ἡ ἐπιστολή.

365. Ρ Α Δ Ε Ι Ο Σ Η Ρ Α Κ Η Σ
Ο Ν Ι Μ Τ
Δ Ι Κ Ω Α
Α Σ Η Ρ Α Ε Ρ Α Π Η Υ
Ν Δ Α Κ Ρ
Ο Λ Ι Υ Ο
Σ Ι Β Η Ρ Ι Α Α Σ Τ Α Κ Ο Σ Σ

362. Σ Η Μ Α. — 564 566. 1, Τὸ κτένι. — 2. Η Π Α Ρ Ἡ Νέμεσις (εἶνε μετ' ἑσέ. — Μ Α Ν Η 3, Τὸ ἀγαπῶ (1) 2 δηλαδὴ Α Ρ Η Σ μισό, ἢ μισό). — 367. Κῦρος ἄδων διαδός, μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. — 568 572. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς δὲ τῆς συλλαβῆς κρα, σχηματίζονται αἱ λέξεις : ἀκρασία, κράσις, ἐγκρατής, κρανίον, κράνος. — 573 574. 1, Σκότος, κότος, πότος, πόλος, ὄλος, ὄκος, ὄκος, πῶς, φῶς. — 2, Παῖς, παῖ, καί, νά, ἀνά, Ἄννα, ἴνα, ἔνα, ἔα, νέα, νέας, νέος. — 575. Ἡ ὀκνηρία περιπατεῖ τῶσον ἀργά, ὥστε ἡ πτωχεῖα τὴν φθάνει. — 576. Ὅποιος σκορπάει τὸν καιρὸν δὲν τον μαζεύει πλέον. — 577. Μὴ ἐπαίρου ἐπὶ νένη ποτέ.

378. Σαρδηνία (Σαρδίνη, Α). — 579. Δύο, δύο. — 580. Ἰσός, ἰσός. — 581. Μάτος, Αἶμος. 582. Κ Α Λ Υ Ψ Ω. — 585. Κ Ο Ρ Ι Σ
Ρ Γ Ι Ε Ρ Α Ξ
Ο Υ Α Υ Α Ο Σ
Ν Γ Κ Ε Β Η Σ
Ο Ι Σ Υ Ρ Ο Σ
Σ Κ Υ Λ Λ Α

384. Τὸ ἀλφάβητον ἀντεστραμμένον. — 385. Πᾶς πρέπει νὰ ἐργάζεται πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως. — 386. Γνώθι σκυτῶν. — 387. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὑπέταξέ ποτε Πέρσας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βυσιτωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔσοχην παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Διόλου, 117, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Σεπτεμβρίου 1899 Ἔτος 21ον. — Ἀριθ 39

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE)
(Συνέχεια ἴδε σελ. 305)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ. — ΣΥΜΦΟΡΑ ΑΝΕΠΑΝΟΡΘΩΤΟΣ. — Ο ΜΕΓΑΣ ΠΟΤΑΜΟΣ. — ΤΟ ΜΟΝΟΒΛΑΝ. — ΝΕΑΙ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ.

Ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ πλέον, οἱ φυγάδες ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, χωρὶς νὰνταλλάξουν οὔτε μίαν λέξιν, μὴ τολμῶντες σχεδὸν οὐτε νὰναπνεύσουν. Ἐτρεχον μετὰ δὴν τὴν ταχύτητα τῆς μηχανῆς των, ἡ πορεία τῆς ὁποίας, κανονικῆ, ἀθόρυβος, ἀστραπιαία, ὠμοίαιζε πρὸς πτήσιν νυκτοβίου πτηνοῦ.

Ἡ ὁδὸς, τὴν ὁποῖαν ἠκολούθουν, κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ, ἦτο ἀνεπιπίστως εὐνοϊκὴ διὰ τὴν ὄνειρῶδη αὐτὴν ποδηλατοδρομίαν. Χάρις εἰς τὴν ἀκατάπαυστον ἐργασίαν τῶν μυρμηκῶν, — ἐργατῶν λιλιπουτείων, ἢ φιλοπονία ὅμως τῶν ὁποίων ἔχει ἐνίοτε γιγαντιαία ἀποτελέσματα εἰς τὰς χώρας αὐτὰς τῶν θαυμασίων, — ὀλόκληρος ἡ ὄχθη εἶχεν ἀνασκαφῆ εἰς ἀπέραντον ἔκτασιν καὶ ἐξομαλυνθῆ οὕτως, ὥστε θὰ ἔλεγες ὅτι βλάπτεισι στίβον ποδηλατοδρομίου ἐνώπιόν σου ἢ ὅτι κάποια εὐεργετικὴ χεὶρ εἶχεν ἰσοπεδώσῃ τὴν ὄχθην, ἐπιτήθηδες διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀπόδρασιν !

Ἡ νύξ ἦτο βαθεῖα μόνον οἱ ἀστέρες ἠγγρύνουν, καθιστῶντες, κατὰ τὴν ὠραίαν ἔκφρασιν τοῦ ποιητοῦ, τὰ σκότῃ ὀρατὰ. Οὐδεμία φωνὴ, οὐδεὶς θόρυβος, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον σύμπτωμα καταδιώξεως προφανῶς ὁ Γιάτας καὶ οἱ πολεμισταὶ τοῦ ἐκοιμῶντο βαθύτατα.

Οἱ φυγάδες ἐτόλμησαν ἐπιτέλους νὰναπνεύσουν, νὰ ὀμιλήσουν, νὰ σταθοῦν ὀλίγον πρὸς ἀνάπαυσιν. . . Ἐδρόρισαν τὰ καιόντα χεῖλη των εἰς τὸν πο-

ταμόν, ἐνίψαν τὰς χεῖράς των καὶ τὰ πρόσωπά των, ἔραγαν τὰς βανάνας, τὰς ὁποίας, καθ' ἣν στιγμήν ἀνεχώρουν, τοῖς εἶχε παραδώσῃ ἡ καλὴ Μαργάρω, καὶ μετὰ τοῦτο, ἀνήλθον πάλιν ἐπὶ τοῦ ποδηλάτου καὶ ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των μετὰ τὴν ἰδίαν ταχύτητα. Τοιαύτους μικροὺς σταθμοὺς ἔκαμαν ἀρκετοὺς κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός. Ὅταν ἐπιτέλους ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, καὶ δὲν ἐκοιμήθη, παρά μόνον ἀρ' οὐ ἐξύπνησεν ἡ ἀδελφὴ του.

Καὶ πάλιν ἐπέβησαν τοῦ ποδηλάτου καὶ ἐξηκολούθησαν τὸ τα-

ξεδίδιον, πάντοτε κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ. Ἡ ὁδὸς ὑπεδεικνύετο ἀφ' ἑαυτῆς καὶ ὁ φυσικὸς ἐκεῖνος στίβος ἦτο πολὺτιμος βοηθός, τὸν ὁποῖον δὲν ἐπρεπε νὰφίρουν ἄνευ σπουδαίου λόγου. Ποῦ διηυθύνοντο οὕτω ; Πρὸς νότον ! Τὸ ἐβεβαίωσεν ἡ πυξὶς τοῦ Γεράρδου, καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ κυριώτερον. . . Ἄν ἡ Λοαγκούα ἦτο παραποτάμιον τοῦ Ζαμπέζου, ἤρκει νὰκολουθήσουν τὴν ὄχθην του, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν μέγαν ποταμόν. Τότε πλέον θὰ εὐρίσκοντο πλησίον τοῦ Τράνοβαλ, πλησίον τῆς Πραιτωρίας, ὅπου ἔτεινον νὰ συγκεντρωθῶσιν ὅλοι οἱ ναυαγοί.

Ἐταξείδευσαν οὕτως ἐπὶ ἐξ ὀλοκλήρους ἡμέρας, διανύοντες ἀπέραντα διαστήματα, τρεφόμενοι διὰ τῶν καρπῶν, τοὺς ὁποίους εὐρίσκον καθ' ὅδον ἐν ἀφθονίᾳ, πίνοντες ἀπὸ τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ, κοιμώμενοι ἐκ περιτροπῆς, καὶ διατηροῦντες, ἐν τῷ μέσῳ τῆς φοβερᾶς αὐτῆς ἐρημίας, θάρρος καὶ εὐψυχίαν ἀνωτέραν τῆς

« Ὁ δὲ Γεράρδος, εἰσελθὼν εἰς τὸ νερὸν ἕως τὴν μέσην, ὤθησε τὸ μονόξυλον. » (Σελ. 314, στήλ. γ.)